САНДРА ХЕЙДЪН
ПРОДАЙ ЗАМЪК ПОДАРИ СЪРЦЕ
ИНТРИГУВАЩ РОМАН ЗА ЕДИН ЗАМЪК И ЕДИН ЧАРОВЕН ПРИНЦ

Превод от немски: Горан Райновски, 2013

chitanka.info

Мими фон Ковалски беше приятно изненадана. Тя разбра, че е наследила замъка на свой далечен роднина граф. Сградата обаче е в окаяно състояние, а Мими не разполага със средства, за да я ремонтира, и ще трябва да я продаде.

Графиня Ута фон Боленберг се интересува от замъка и възлага на Филип Майнхард — неин приятел архитект, да направи проучване на състоянието на сградата. Мими се влюбва до уши в красивия архитект. Тя обаче не знае, че графиня Ута е използвана само за заблуда. Филип Майнхард всъщност е принц Филип фон Фрайентал — човек, на когото според завещанието й е забранено да продаде замъка.

Принц Леберехт не беше на себе си от ярост.

Той гледаше смаяно едрия мъж зад старинното бюро. Това не можеше да е истина! Той беше дошъл чак до Росток за отварянето на завещанието и не беше очаквал подобна неприятна изненада.

Мустаците на принц Леберехт трепереха от ярост. Улрих му беше приятел. Той му беше дал думата си!

— Не, не, не, вие бъркате, господине. Станала е някаква ужасна грешка! — извика принцът, хвърляйки гневен поглед към двете млади жени, които също бяха в стаята.

Те също бяха изненадани, но по никакъв начин не бяха ядосани — нямаха причина за това. Двете жени бяха наследниците. По-младата от тях изглеждаше по-щастлива от всякога. По-възрастната повдигна вежди и погледна загрижено към принца.

Възрастният нотариус зад старинното бюро поклати глава…

— Много съжалявам, ако сте имали други очаквания, ваше височество. Завещанието на граф Бенда обаче е недвусмислено и е написано повече от ясно. Мими и Карола фон Ковалски… — с неочаквано отривисто движение на дясната си ръка той посочи двете

млади дами — … са единствените наследници на замъка Бенда, заедно с прилежащите му земи и всичко в него.

— Това не може да е истина, просто не може да е истина — извика принц Леберехт. — Улрих ми обеща замъка си в личен разговор. Той никога не би се отметнал от думата си. Тези жени са фалшифицирали завещанието му! Невъзможно е Улрих да ме е подвел!

— Много ви моля, господине — ядосано каза по-възрастната жена. — Та ние никога не сме виждали граф Бенда!

Мими фон Ковалски погледна гневно към принца. Дори да беше по-стар от тях — тя прецени, че беше на поне шейсет години — не можеше да си позволи да им говори така. Принц или не, не можеше просто така да ги обижда!

Една кърдица от дългата й коса падна на челото й. С бързо и отработено движение Мими я премести назад. Тя повдигна малката си кръгла брадичка, а гневният поглед на сивите й очи срещна този на принц Леберехт.

— Мими и Карола фон Ковалски са единствените живи роднини на граф Бенда — поясни нотариусът с колкото се може по-премерен и спокоен тон. — Може би граф Бенда се е почувствал задължен…

— Глупости! — гневно отвърна принцът. — Аз обявявам това завещание за фалшиво и искам експертиза! Улрих не е бил с ума си! — извика той и гневно погледна към Мими фон Ковалски. Той прецени, че красивата млада дама не може да му бъде достоен опонент. — Единствените живи роднини! Та те не са го виждали никога през живота си! Не ме разсмивайте!

— Далечни, но все пак роднини — отвърна Мими.

Тя се постара да остане спокойна въпреки нервните изблици на принца, за което нотариусът й беше безкрайно благодарен.

— Граф Бенда ви е оставил писмо, ваше височество — каза нотариусът и извади плик, който беше запечатан с червен восък с герба на Бенда. — Може би в него е обяснил причините за решението си — с надежда погледна плика старият нотариус и го подаде на принца.

Принц Леберехт ядосано грабна плика и стана от стола.

— Няма да оставя нещата така — извика той. — Никой не може да се отнася така с един принц Фон Фрайентал!

Мими погледна към нотариуса с облекчение.

— Боже господи — успя да промълви тя.

— Дааа — каза не по-малко шокираният нотариус, гледайки втренчено вратата, която принцът ядосано беше затръшнал след себе си. — Сега вие сте горди собственички на замък.

— Хм — замислено каза Мими. — Замъкът Бенда не е далеч оттук, нали?

Нотариусът кимна и въздъхна.

— На не повече от два часа с кола е, близо до Мюриц. За съжаление обаче сградата е в окаяно състояние.

— Опасявах се от това още от самото начало — въздъхна Мими.

— Не сте длъжни да приемате наследството, госпожице Фон Ковалски — отвърна нотариусът. — Имате достатъчно време, за да размислите.

— Разбира се, че ще приемем наследството — намеси се Карола, която всички наричаха галено Кара, и кръстоса слабите си красиви крака. Тази гледка привлече погледа на стария нотариус зад голямото бюро. — Замък, истински замък, боже мой.

Мими беше по-сдържана.

— Ще обмислим въпроса, доктор Шмулер — каза тя и се изправи. Кара направи същото веднага след нея.

— Преди да си тръгнете, уважаеми дами, бих искал да ви напомня една много важна клауза в завещанието — каза нотариусът. — Ако решите да приемете наследството, нямате право да продавате нито замъка, нито прилежащите му земи на принц Фон Фрайентал или на негови роднини. Това е изричното желание на починалия ви роднина.

— Разбира се, доктор Шмулер — увери го Мими и му подаде ръка за довиждане. — Ще се свържем с вас.

Кара също му подаде ръка и видя, че той се изчерви при допира й. Тя беше истинска красавица — елегантна впечатляваща жена, достойна за модел на всяко списание. Тя отметна назад русата си коса и му подари усмивка с изваяните си устни и идеално подредени зъби. Кара беше облечена в светлосива рокля с презрамки, която подчертаваше елегантната й фигура.

Когато двете дами затвориха вратата след себе си, доктор Шмулер въздъхна. Ех, ако беше малко по-млад…

Когато двете дами излязоха на улицата, Кара се хвърли на врата на сестра си и я прегърна.

— Истински замък! — извика тя. — Мими, наследили сме замък!

— Така е — спокойно отвърна сестра й. — Замък, който всеки момент може да се срути.

— О, стига де! Все пак е истински замък! Мими, това е фантастично! — извика Кара, която не беше на себе си от радост и вълнение. — Нека да отидем да го видим, Мими. Не е много далеч оттук, с колата ще стигнем бързо.

— Ами всъщност не е чак толкова близо — отвърна Мими. — Чу какво каза доктор Шмулер, дотам са два часа път с кола, а с моята бричка със сигурност ще са и повече.

— Моля те, Мими, моля те, моля те — погледна я с големите си сини очи Кара.

Сестра й обаче поклати глава.

— Трябва да се връщаме в Хамбург, Кара. Вече е късно, а аз успях да си взема само един ден отпуск — напомни й Мими.

Тя работеше като графичен дизайнер в голяма рекламна агенция и беше претоварена със задачи. Сестра й Кара работеше като фотограф на свободна практика. Тя не беше заета колкото Мими, защото се беше специализирала в сватбени снимки и обикновено работеше само няколко дни в седмицата. Кара беше много добра в областта си и си беше създала забележителна репутация в кръговете на висшето общество в Хамбург.

— А ти утре нямаше ли фотосесия? Не трябва ли да се подготвиш за нея? — изгледа укорително сестра си Мими.

Радостта на Кара от наследството според нея беше твърде прибързана и дори детинска. Мими знаеше, че да си собственик на замък не е толкова просто, колкото Кара си представяше. Мими беше наясно, че за да стопанисваш такъв имот, са необходими много средства за поддръжка и заплати на персонала. Средства, които двете с Кара нямаха. Освен това този замък беше и в много лошо състояние… може би щеше да се наложи да се откажат от наследството. Мими обаче знаеше, че щеше да е много трудно да убеди Кара да го направят.

— Не, вече съм се подготвила — отвърна Кара. — Семейство Ван Холен искат снимките на сватбата им да са на брега на Елба. Подготовката беше бърза и лесна и нямам какво повече да правя.

Мими въздъхна.

— Добре — каза тя, — ще отидем до замъка, само че не днес. Утре ще помоля да ми дадат отпуск, за да можем да го разгледаме на спокойствие и да решим как да действаме.

— Какво да решаваме? — засмя се Кара. — Разбира се, че ще живеем там. В замъка ще има много място, дори повече, отколкото ни е необходимо. Можем да си направим ателиета. Истински замък, боже мой, това е идеална сцена за сватбени снимки. А ти можеш да започнеш да работиш за себе си, нали винаги си искала това…

Мими се усмихна скептично.

— Това ще струва цяло състояние, Кара. Не разполагаме с такива средства.

Кара прегърна сестра си още веднъж.

— Не бъди черногледа, Мими. Всичко ще е наред, повярвай ми.

— Ти си непоправима мечтателка, Кара — замислено каза Мими.

Сестра й се засмя.

— Ти пък си прекалено голяма песимистка.

— По-скоро съм реалистка — отвърна Мими и тръгна към малката си стара кола, която беше паркирана от другата страна на улицата. — Поне една от нас трябва да гледа реално на нещата.

Кара седна в колата и се засмя.

— Песимистка такава!

Принц Леберехт се върна в замъка Фрайентал, който се намираше недалеч от Хамбург, точно навреме за вечеря. Принцът съвсем наскоро беше отворил парка на замъка си за външни посетители.

Самият замък беше прекрасна сграда със снежнобели стени и червен покрив. Много от посетителите напразно се опитваха да открият еркери или кули от четирите му страни, замъкът нямаше такива. От северната страна на сградата се издигаше една-единствена висока островърха кула.

Синът на Леберехт вече очакваше баща си, за да отпразнуват заедно наследството. Филип работеше като архитект в Хамбург и имаше разкошен мезонет в един от най-скъпите квартали на града с прекрасен изглед към Елба. Принц Леберехт имаше намерение да възложи на сина си задачата да ремонтира и възстанови запуснатия замък Бенда. Филип вече дори беше изготвил планове и чертежи за бъдещата си работа. Както се разбра по-рано днес обаче, явно беше избързал.

Принц Филип беше хубав мъж в средата на трийсетте си години. Той беше слаб и добре сложен, а тъмният му тен контрастираше с русата коса, която по примера на баща си носеше дълга почти до раменете.

Младият принц забеляза ядосаната физиономия на баща си, който седна до него на масата. За момент на Филип му се стори, че косата на баща му е станала още по-бяла.

— Хм — каза Филип, сипа си супа и вдиша прекрасния й аромат. — Не ми приличаш на човек, чиято отколешна мечта се е осъществила.

Филип знаеше колко много означаваше замъкът Бенда за баща му, който скоро беше навършил шейсет години. Като по-млад принц Леберехт беше прекарвал много време там. Майката на Филип, която беше починала още докато беше дете, произхождаше от Бенда.

— Мечта или не, плановете ми се обърка — отвърна Леберехт и подаде чинията си на Филип, който я напълни. — Старият бандит ме е излъгал. Не е изпълнил обещанието си.

— Искаш да кажеш, че Улрих не ти е завещал замъка Бенда, така ли? — попита Филип, който не изглеждаше твърде изненадан.

Баща му кимна.

— Всичко, което ми е оставил, е някакво писмо. Замъкът Бенда сега принадлежи на две млади глупачки. Нечувано, просто нечувано!

Филип го изгледа учудено.

— Улрих е имал деца?

— Глупости — отвърна принц Леберехт. — Както добре знаеш, Улрих никога не се е женил. Двете кокошки са му някакви много далечни роднини. Старият разбойник е предпочел да остави замъка на тях вместо на мен.

— Но Улрих ти даде дума. Замъкът му беше пълна руина и можеше да се срути всеки момент. Без твоята финансова подкрепа нямаше да може да ремонтира и крилото, в което живееше. Какво му е станало? Той беше най-добрият ти приятел, за бога!

Филип не разбираше какво беше накарало наскоро починалият граф да направи това. Та той беше един от най-близките им семейни приятели. Граф Улрих беше държал Филип на коляното си, когато беше съвсем малък, той беше и първият му учител по езда.

— Приятел друг път — замислено отвърна принц Леберехт и остави приборите си на ръба на чинията. — Той ме е мразил, Филип!

Синът му поклати глава.

— Не мога да повярвам на това, татко. Чичо Улрих беше добродушен старец, който не можеше да мрази нищо и никого.

— Повярвай ми, Филип. В писмото му всичко е написано черно на бяло. Той не е могъл да ми прости, че навремето съм му отнел майка ти. Нямах представа колко много я е обичал. Тя е била всичко за него, а обичаше мен. Улрих не е могъл да се примири с това през всичките тези години. Правил се е на мой приятел, но всъщност ме е мразел от дъното на душата си. Бил е мил с мен, но привидно, защото аз спасих замъка от пълна разруха, като му помогнах финансово за най-неотложните ремонти. Улрих не е можел да понесе и това, че е финансово зависим от мен. С какъв човек съм си имал работа…

— Ти обаче му даде пари на драго сърце и с радост му помогна да ремонтира поне отчасти замъка си. Чичо Улрих добре знаеше колко много означава Бенда за теб. Доколкото си спомням, семейството му е било много богато, но след Втората световна война са загубили всичко. Всички земи и имоти на Бенда са останали в Източна Германия и чичо Улрих умря беден като църковна мишка.

— Така е. Бях напълно наясно, че Улрих не може да ми върне парите, но аз въпреки това му ги дадох, за да не остане без покрив над главата си на стари години. В замяна той обеща да ми завещае замъка Бенда или това, което е останало от него, на мен или на децата ми, в случай че се случи нещо непредвидено. Приех предложението му, макар да знаех, че за да се приведе този замък в нормален вид, са нужни страшно много пари.

— Кой можеше да се усъмни в думите на чичо Улрих… — замислено каза Филип.

— Така е. Сега обаче разбирам, че старият разбойник никога не е имал намерение да удържи на думата си. Омразата му към мен е била твърде силна. Той добре знаеше колко обичам Бенда и явно е решил, че след като съм му отнел жената, която е обичал, за нищо на света да не ми позволи да имам и замъка. Ето защо е направил това завещание — въздъхна принц Леберехт и се облегна назад в стола си. В очите му имаше сълзи. В продължение на десетилетия той беше смятал Улрих фон Бенда за свой най-добър приятел.

— Може би ще успеем да получим замъка по съдебен път — опита се да го утеши Филип. — Защо не говориш с адвоката ни?

Баща му се усмихна тъжно.

— Нямам нищо срещу двете глупачки, Филип. Завещанието е при нотариуса черно на бяло.

— А когато му даде парите за ремонта не сключихте ли някакъв договор? Не ми казвай, че си му ги дал просто така…

Баща му, който по принцип беше изключително стриктен по отношение на финансите си и не даваше и стотинка без договор и подпис, въздъхна и кимна.

— Улрих ми беше приятел и приех думата му за чиста монета — отвърна принц Леберехт и Филип видя как у него отново се надигна предишният гняв. — Аз обаче няма да оставя нещата така! Тези двете ще съсипят и без това полусрутения замък. Аз няма да го допусна.

— А защо не го купиш? — предложи Филип. — Те със сигурност ще се зарадват да осребрят наследството си. За какво им е тази съборетина? За да заприлича отново на замък, на Бенда са нужни много пари. Пари, с които те едва ли разполагат.

— Моят „приятел“ е бил достатъчно любезен да запише в завещанието си, че нямат право да го продадат нито на мен, нито на

мои роднини. Колко предвидлив се оказа само старият разбойник, а?

— И това ако не е патова ситуация… — отвърна замислено Филип и погледна баща си. Старият принц го гледаше по начин, който Филип никак не харесваше, явно баща му беше намислил нещо.

— Имаш ли идея къде е Ута? — попита принц Леберехт.

Лицето на Филип промени изражението си.

— Знаеш, че е много заета в офиса си — отвърна той.

Баща му кимна.

— Знам, знам. Фирмата й за недвижими имоти изкарва много пари напоследък. Явно Ута си разбира от работата.

— Без съмнение — отвърна Филип.

Тонът на баща му звучеше така, сякаш готви поредната си хитра сделка и това никак не му харесваше.

— Изглежда не ти отделя много време напоследък — каза принц Леберехт, усмихна се и сложи ръка на рамото на сина си. — Трябва да се ожениш за нея, Филип. Защо се колебаеш още? От три години сте заедно, а и Ута е идеалната партия за теб. Не само че е графиня Фон Боленберг, но е и много добра и красива жена.

— Сигурно си прав за нея, татко — отвърна Филип с тон, който трябваше да покаже на баща му, че не иска да се бъркат в личния му живот. — Не ми казвай обаче кога и за кого да се женя, моля те.

— Нямах това предвид…

Филип въздъхна.

— Знам — отвърна той.

Разговорът за графиня Ута фон Боленберг, с която принц Филип имаше връзка от няколко години, подсказа на принц Леберехт идея, която той оцени като чудесна. След като Филип тръгна за Хамбург, баща му веднага взе телефона.

— Извинявам се, ако съм те притеснил, Ута, но имам нужда от услуга — без заобикалки започна принцът.

Графиня Ута се усмихна. Тя знаеше, че старият принц обичаше красивата й усмивка. Принц Леберехт имаше много добро мнение за графинята и тя не пропускаше да го затвърди при всеки удобен случай. Графиня Ута планираше много скоро да стане част от семейство Фрайентал и добре знаеше, че няма нищо по-полезно за целта от това принц Леберехт да е на нейна страна.

— Знаеш, че винаги можеш да разчиташ на мен, Леберехт — отвърна тя. — Какво мога да направя за теб?

— Можеш ли да ми купиш един замък? На твое име, но с мои пари.

Принц Леберехт никак не беше сигурен как ще реагира Ута на тази необичайна молба.

— Защо не? — отвърна Ута. Тя беше изненадана от чутото, но се постара да не го покаже. — За произволен замък ли говорим, или имаш нещо предвид? — засмя се тя. — Знаеш, че съм специалист в областта. Мога много бързо да ти препоръчам и осигуря най-доброто на пазара.

— Зная това и оценявам високо професионалните ти умения, Ута — отвърна принцът. — Става дума за замъка Бенда.

— О, така ли? — престори се на изненадана тя, макар че вече отдавна знаеше за отварянето на завещанието по-рано днес. — Завещанието не отговори на очакванията ти, така ли? — невинно попита тя.

— По никакъв начин — ядосан отвърна принцът. — Улрих е завещал Бенда на две сестри — Мими и Кара фон Ковалски. Аз лично не мога да бъда и купувач на замъка, Улрих се е погрижил и за това. Сигурно сега ме гледа от ада и ми се смее този стар разбойник!

— Искаш да съм ти прикритие, така ли? — веднага дойде на въпроса графиня Ута.

Тя го чу да въздъхва.

— Това по никакъв начин няма да ти навреди, Ута.

— Убедена съм в това, Леберехт. Ще се свържа със сестрите и ще разбера дали искат да продават.

— Моля те да го направиш, Ута. Ще съм ти безкрайно задължен.

Принц Леберехт затвори телефона и се приготви за лягане.

Ута остана до телефона и след като разговорът приключи. Тя изпитваше топли чувства към Леберехт и сега беше повече от радостна да разбере, че той гледаше на нея не само като на своя бъдеща снаха. В следващия момент обаче осъзна, че имаше малък проблем. Проблем, за който принцът не предполагаше.

В последно време Филип се беше отдръпнал от нея. Ута беше напълно наясно, че силната страст между тях отдавна си беше отишла, но тя много държеше на него. Тя беше убедена, че двамата са идеална двойка. Ута не се съмняваше, че тя беше най-добрата съпруга за него. Единственият и най-правилен избор, На Филип явно му беше нужен малък подтик, за да осъзнае това. Ута беше убедена, че ще успее да си го върне. Тя знаеше как.

Графиня Ута стана и се огледа в голямото елегантно огледало над камината. Тя беше с няколко години по-голяма от принц Филип, но това въобще не й личеше. Ута беше красива и стилна жена. Черната й коса се спускаше по фините й рамене и придаваше на острите черти на лицето й специфична красота. Погледът на черните й очи беше винаги прозорлив и загадъчен. Тя искаше Филип и щеше да го получи. Ута беше сигурна в това.

Мими точно беше отключила входната врата, когато чу телефонът да звъни. Тя бързо остави чантата и ключовете си на малката масичка в коридора и вдигна.

— Да, моля — все още задъхана каза тя.

— Недвижими имоти „Боленберг“ — чу любезен глас от другата страна. — С госпожица Фон Ковалски ли разговарям?

— Да, аз съм Мими фон Ковалски.

— Графиня Боленберг би искала да се срещне с вас, госпожице Фон Ковалски, Бихте ли могли да дойдете в офиса ни днес след обяд?

— Извинявам се, но не съм и чувала за фирмата ви. Нямам представа с какво бих могла да съм ви полезна — раздразнено отвърна Мими.

— О, не, графиня Боленберг смята, че тя би могла да бъде полезна на вас, не вие на нея, госпожице Фон Ковалски. Ние сме фирма за недвижими имоти и графиня Боленберг е най-изтъкнатият специалист в областта на имения, дворци и замъци — отвърна любезният глас отсреща.

— Замъци…? — Мими не знаеше как да отговори. Явно бързо се беше разчуло, че със сестра й са наследили замъка Бенда.

Мими беше подразнена от това неочаквано обаждане, но обмисли внимателно отговора си и реши, че няма да й навреди да разбере какво щеше да й каже тази графиня. След като беше специалист по такива имоти, може би щеше да е полезна в намирането на купувач за замъка Бенда.

— Днес след обяд ми е удобно — решително отвърна Мими.

— С кого говориш — попита Кара. Тя беше дошла у сестра си за обяд както всеки ден.

— Някой беше объркал номера — излъга Мими и бързо отиде в кухнята. Тя не умееше да лъже добре и не искаше сестра й да види лицето й в този момент. Със сигурност щеше да се досети, че нещо не е наред.

Кара беше толкова щастлива от наследството, че в този момент да се говори с нея за продажбата му беше загубена кауза. Кара все още отказваше да проумее, че двете със сестра й просто не можеха да си позволят да поддържат подобна сграда, а още по-малко да я ремонтират до степен, в която да стане годна за обитаване. Мими реши, че е по-добре да не й казва за срещата си с агентката на

недвижими имоти. Кара не беше готова за това особено в сегашното си еуфорично настроение.

— Вдругиден можем да отидем до замъка, Мими — каза Кара. — Аз отмених всичките си ангажименти за тогава. Ти успя ли да вземеш отпуск?

Мими поклати глава.

— Говорих с шефа си, но той може да ме освободи едва следващата седмица, Кара. Имаме много поръчки, по които трябва да работя дотогава.

— Колко жалко — разочарована отвърна Кара.

— Ако искаш, можеш да отидеш сама — предложи Мими.

— Не, не ми се ходи сама. С теб наследихме замъка заедно и искам да сме двете, когато отидем там за пръв път.

Мими се усмихна и ощипа сестра си по бузата, сякаш беше малко момиченце. В някои отношения Кара наистина беше още дете, макар и скоро да беше навършила двайсет и осем години. Кара беше много успешен фотограф, но често се проявяваше като твърде наивна и имаше склонност да изопачава истината така, както би й се искало. Кара летеше в облаците, докато Мими здраво беше стъпила на земята. Мими се грижеше за ежедневните проблеми и въпроси, Кара в повечето случаи беше над тези неща. Мими беше напълно наясно, че когато премине еуфорията й, Кара ще осъзнае, че не могат да задържат замъка. Сега обаче реши да остави сестричката си да се порадва на момента.

Графиня Ута фон Боленберг направи впечатление на модерна и делова жена на Мими фон Ковалски, която влезе в офиса й, без да знае какво може да очаква от срещата си с нея. Графинята, облечена в шикозен червен костюм с панталон, се изправи зад бюрото си и подаде ръка на Мими. С облеклото, грима и прическата си графиня Ута се беше постарала да изглежда колкото се може по-млада, но Мими беше много наблюдателна и веднага забеляза малките издайнически бръчки около очите й. Тя прецени, че графинята е на около 40 години — колкото и да се стараеше да го прикрие.

Графиня Ута фон Боленберг не погледна с добро око на облеклото на Мими. Тя носеше дънки и пуловер и нямаше грим и прическа. Графинята веднага прецени, че жената срещу нея едва ли разполага с кой знае какви средства и щеше много да се зарадва на предложението й за замъка.

Мими седна и любопитно се огледа. Офисът на графиня Ута фон Боленберг беше в старинна къща на брега на Елба. Фирмата й заемаше само единия от етажите, на другите два имаше други наематели. Графиня Ута беше избрала първия етаж. Таванът на офиса й беше висок, с много орнаменти. Всичко в стаите създаваше усещане за лукс и комфорт — точно този ефект търсеше графиня Фон Боленберг.

Графинята седна зад модерното си бюро от матово стъкло и тъмно дърво.

— Бих искала да разговарям с вас за замъка Бенда — започна разговора тя, усмихвайки се любезно.

Мими повдигна вежди.

— Предположих, че това ще бъде темата на разговора ни — отвърна тя. Бенда. Тази дума не й излизаше от главата след разговора със секретарката на графинята по-рано днес. — Мога ли да попитам откъде научихте, че със сестра ми сме наследили замъка Бенда?

Графинята се усмихна колкото любезно, толкова и загадъчно.

— Имам своите контакти — отвърна тя. — Доколкото ми е известно, замъкът не е в добро състояние. Предполагам, че ще искате да го продадете. За тази цел аз мога да ви бъда много полезна.

— Много любезно от ваша страна, но сестра ми и аз все още не сме решили дали изобщо искаме да го продаваме — резервирано отвърна Мими.

Ута изгледа посетителката си учудено.

— Наясно сте, че замъкът е в окаяно състояние, нали? По моя информация вие и сестра ви не сте в състояние дори да го поддържате, да не говорим да инвестирате в ремонта му — каза графинята и изгледа седящата срещу себе си Мими. — Вие ми приличате на разумен човек, госпожице Ковалски. Ще ви предложа добра цена.

— Искате да кажете, че искате да го купите за себе си, така ли? — изненадано попита Мими. — Аз мислех, че ще се опитате да намерите купувач, все пак сте агент на недвижими имоти, нали?

— Да, разбира се, с това се занимавам. Аз обаче купувам имотите сама, след това ги ремонтирам или освежавам и ги продавам в състояние, в което да са привлекателни за клиентите ми — обясни Ута.

— Разбирам — отговори Мими. — Но замък… не е ли прекалено скъпа инвестиция?

— Аз имам много контакти, госпожице Фон Ковалски. Контакти, които, уверявам ви, вие нямате — започна да губи търпение графинята. — Е, интересува ли ви предложението ми?

— Мога поне да го обмисля, ако цената е справедлива — отвърна Мими.

Не този отговор беше очаквала графиня Ута фон Боленберг.

Тя назова сума, която накара Мими да се изсмее.

— Не — каза тя. — Дори замъкът да е пред разпад, няма да се съглася на подобна оферта.

Ута беше очаквала всичко друго, но не и тази жена да откаже офертата й, и то по такъв недвусмислен начин.

Тя успя да си наложи да се усмихне.

— За да ви предложа нова оферта, ще ми е нужно време за размисъл. Може би ще ми е необходима оценка на специалист, за да мога да преценя моментната стойност на сградата и цената, на която може да се продаде, след като се ремонтира.

— Това е ваше право, госпожице Фон Боленберг — отвърна Мими и стана. — Когато имате някакви новини, може да ми се обадите. Другата седмица със сестра ми възнамеряваме да отидем до замъка, за да го разгледаме. Тогава може би ще знам дали изобщо ще искаме да го продадем или не.

Графиня Ута фон Боленберг изпрати Мими фон Ковалски до изхода, след което се върна в кабинета си и отиде до прозореца. Гледката към Елба беше чудесна, както винаги, но този път тя не я

забеляза. Тази Ковалски не беше никак глупава. Нямаше да е лесно да купят замъка на смешно ниската цена, която принцът очакваше. Явно принц Леберехт беше подценил възможностите на Мими фон Ковалски да преговаря и защитава интересите си.

Графиня Ута забеляза елегантния мъж, който се качваше. В момента, в който принц Филип стигна до вратата и се канеше да позвъни, тя се отвори и от нея излезе Мими фон Ковалски.

Вратата леко го удари, той загуби равновесие и за да не падне, изпусна цветята на земята. Двамата с Мими почти удариха главите си, навеждайки се да ги съберат. Графиня Ута фон Боленберг прехапа устни. Тази Ковалски не беше глупава, но графинята беше от друга класа, Ута се обърна към огледалото и оправи червилото и косата си.

Слизайки по стълбите до изхода, Мими беше обзета от неочаквано приятно чувство. Тя знаеше, че беше изиграла картите си по най-добрия начин и тази префърцунена агентка вече трябваше да е напълно наясно, че не може да си играе с нея и сестра й, нищо че не бяха богати благородници като нея.

Когато отвори вратата обаче, тя, без да иска, бутна стоящия отвън мъж и той изпусна букета, който носеше. Мими се притесни и усети, че се изчерви.

— Извинявам се много — каза той. — Вината е моя.

— Не, не — отвърна Мими — Аз трябваше да внимавам повече…

Тя му помогна да събере цветята — кървавочервени рози. Мислите й обаче бяха не в розите, а бяха свързани само с непознатия мъж. Гласът му беше дълбок и пленителен, очите му бяха красиви и дълбоки… Мими се замисли за това как беше успяла да забележи какви бяха очите му за секундата, в която го беше погледнала…

Този мъж определено беше специален. Мими усети как сърцето й заби забързано.

Тя се изправи и му подаде розите, които внимателно беше събрала. Ставайки, тя почти удари главата си в неговата. На ръката й имаше капчица кръв, явно бодлите на розите бяха одраскали кожата й.

— Много ви благодаря — отвърна той, поглеждайки я със сините си очи. Вземайки розите, той видя струйката кръв по ръката й. Мъжът сложи букета под мишница и й подаде кърпичка, която да сложи на кървящата си ръка.

— Наранихте се — каза той.

— О, не, няма проблем — отвърна Мими. Тя все пак взе кърпичката и уви ръката си с нея.

Мими усети, че се беше вторачила в него, но просто не можеше да направи друго, освен да гледа в сините му очи. Сините очи, в които просто се загуби.

Изведнъж като че ли светът спря да се върти и всичко утихна. В тази тишина Мими чуваше само ударите на сърцето си. Всичко у нея беше обсебено от този мъж — от очите, от косата, от гласа, от трапчинките на лицето, когато се усмихваше.

Мими се чувстваше като в транс. Какво й ставаше? Тя имаше чувството, че топла буря премина през цялото й тяло, а сърцето й

гореше като огън. Младата жена беше обзета от непреодолимо желание да усети тялото му, да прокара ръце през косата му и да целуне устните му. Да бъде близо до него, това беше всичко, което Мими искаше.

Тя го погледна, останала без дъх. Какво се случваше? Това истина ли беше?

Филип също беше обзет от чувства, за които до този момент дори не предполагаше, че би могъл да изпита. Тази елегантна, макар и небрежно облечена жена, го привличаше като магнит. Красивото лице с чипо носле и сивите й очи му действаха така, както никоя жена досега не беше успяла. Той се вгледа в очите й и сякаш чувствата му се огледаха в тях.

Принц Филип беше завладян от тази жена. Бе обзет от силно желание да я притисне към себе си и да обсипе лицето й с целувки. Само здравият разум му попречи да го направи.

Този разум му помогна да забележи, че все още държеше ръката й, помагайки й да увие кърпичката около китката си.

С големи усилия на волята Филип успя да дойде на себе си. Той се поколеба за миг, но след това пусна ръката й, колкото и да не му се искаше.

— Благодаря ви много — каза Мими и понечи да му върне кърпичката.

Филип отказа с жест и отново я сложи на ръката й. Краткото докосване отново събуди вулкана от чувства, който се надигаше у него.

— Моля задръжте я — отвърна Филип. — Друг път ще ми я върнете.

Той усети, че почти не можеше да владее гласа си.

Мими кимна и тръгна към паркинга. Всяка стъпка, с която се отдалечаваше от него, беше като нож, който се забиваше в сърцето й. Здравият й разум постепенно взе връх над чувствата и страстта й. Тя се обърна назад, но той вече беше влязъл в сградата. Мими влезе в колата си и запали двигателя. Тя погледна напоената с кръв кърпичка.

Всичко това не беше реално — това беше просто сън.

Дали?

Тръпнеща в очакване, графиня Ута фон Боленберг се изправи.

Рози, рози!

Това можеше да означава само едно — най-съкровеното й желание щеше да бъде изпълнено днес.

Ута знаеше какво се беше случило. Просто на Филип му беше нужно малко време, за да изясни чувствата си.

Всъщност графинята беше права.

През последните седмици Филип се беше отдръпнал от нея, за да обмисли добре евентуалното им общо бъдеще. Графинята без съмнение беше красива и успяла жена. Баща му много я харесваше и искаше да я види като своя снаха. Ута пасваше идеално в семейството — тя беше с благороднически произход и имаше добра репутация сред висшите кръгове в Хамбург. Щеше да е перфектната принцеса.

Звучеше прекалено добре, за да е истина. И всъщност не беше истина.

От дълго време Филип усещаше, че нещо във връзката им не е наред. Страстта отдавна си беше отишла и на нейно място бяха дошли навикът и приятелството. Филип беше напълно наясно със себе си. Той не си представяше Ута като жената, с която да прекара остатъка от живота си. Принцът знаеше, че двамата нямат общо бъдеще.

Днес принц Филип беше дошъл в офиса на графиня Ута, за да й съобщи това. С букет рози, защото знаеше, че червените рози бяха любимите й цветя.

Дори у него да беше останала частица съмнение, че трябва да прекрати връзката си с Ута, то беше напълно разсеяно от срещата с непознатата жена на входа. С Ута бяха прекарали чудесни мигове заедно, но тя просто не беше жената на живота му.

Все още представяйки си красивата непозната, Филип влезе в офиса на графиня Ута.

— Филип — радостно извика Ута и се спусна към него, — каква приятна изненада!

— Радвам се, че намери време да ме приемеш — отвърна той и й поднесе розите. — За теб са.

Графиня Ута вдъхна аромата им.

— Прекрасни са — усмихната каза тя.

— Те са нещо като подарък за раздяла.

— Подарък за раздяла?

Лицето й изведнъж изгуби цвета си.

— Знам, че не това си очаквала, Ута, но нещата са такива, каквито са — отвърна Филип. Знаеше, че сцената няма да е приятна, затова започна без заобикалки. Той я прегърна.

— Какви са? Какво има? — попита Ута, сложи розите на бюрото си и усети мускулестите му рамене. Тя се притисна в него, но Филип прецени, че прегръдката беше станала прекалено дълга и леко я бутна.

— Не вярвам да не си забелязала, че връзката ни е изчерпана, Ута. Страстта отдавна си отиде. Всичко е минало.

— Но… как така. Ние се разбираме толкова добре… имаме си доверие… уважаваме се…

— Да, но това не е любов, Ута — отвърна Филип. — Аз не мога да прекарам живота си с жена, която не обичам, колкото и високо да те ценя като човек.

— Ти добре знаеш, че баща ти одобрява връзката ни — напомни му Ута.

Той кимна.

— Въпреки всичко нещата не вървят, Ута. Беше хубаво, но свърши. Съжалявам. Наистина съжалявам.

Филип тръгна към вратата, но преди да стигне до нея, чу зад себе си вика на Ута. Тя беше не толкова разочарована или нещастна, а най-вече гневна.

— Не можеш да ми причиниш това, Филип! Аз те обичам! Няма да те пусна да си отидеш просто така! — извика Ута.

Филип въздъхна. Беше решен да свърши с това днес.

— Ута, моля те, не усложнявай нещата — отегчено отвърна Филип.

— Да ги усложнявам? — извън себе си извика Ута. — Да ги усложнявам? Разбира се, че ще ги усложнявам! Няма да се измъкнеш просто така, Филип! Няма да ти позволя да ме захвърлиш, все едно съм някаква уличница! Ти имаш нужда от мен, Филип. Аз те обичам!

Принц Филип поклати глава.

— Ти не обичаш мен, Ута, а титлата ми. Искаш да станеш принцеса Фрайентал. На теб ти е нужна титлата, не аз.

— Аз ще съм прекрасна принцеса!

— Убеден съм — отвърна Филип. — Само че няма да стане.

— Друга ли има? — с неочаквано спокоен тон попита графиня Ута.

Филип затвори очи и образът на непознатата жена отново изникна пред него. Това ли беше жената на живота му? Жената от мечтите му? Филип беше убеден, че с нея щяха да се видят отново, знаеше, че ще се случи. Ако съдбата беше решила да са заедно, нямаше как да не се срещнат пак.

— Няма друга жена, Ута — тихо отговори той. — Не си прави илюзии. Искаше ми се да посрещнеш решението ми с малко повече достойнство. Всичко свърши. Пожелавам ти всичко най-хубаво, Ута.

Той излезе.

В продължение на няколко секунди Ута не успя да направи нищо друго, освен втренчено да гледа в затворената след него врата.

Надеждите й бяха изпепелени.

Графиня Фон Боленберг погледна към розите и на устните й се появи лукава усмивка. Не, тя нямаше да го пусне толкова лесно. Жена като нея не можеше просто да остави мъж като Филип да си тръгне от живота й. Нямаше да остави нещата така.

Ута взе розите и ги изхвърли в кошчето за боклук до бюрото си. Колкото и да обичаше червени рози, тя никога нямаше да ги приеме като подарък за раздяла. Със следващите рози, които щеше да й подари, Филип щеше да лази в краката й и да моли за прошка.

Графиня Фон Боленберг вдигна гордо глава. Никой не можеше да се отнася така с нея, дори самият принц Фон Фрайентал. Тя щеше да се погрижи той да се върне при нея много бързо. По-бързо, отколкото самият Филип предполагаше, че е възможно.

Филип не само щеше да се върне при нея, той щеше да моли за милост. Графиня Фон Боленберг щеше да го накара да моли за милост.

На следващия ден Филип беше дошъл в замъка на баща си за следобедно кафе. Принц Леберехт му се беше обадил по телефона и искаше да го види спешно, поради което Филип дойде във Фрайентал колкото може по-бързо.

За своя най-голяма изненада той завари графиня Ута фон Боленберг седнала в едно от креслата в стил бидермайер в приемната на замъка. Той трябваше да признае пред себе си, че Ута чудесно се вписваше в тази обстановка. Тя беше облечена в елегантен костюм, а на шията си имаше огърлица от перли. Ута обаче излъчваше студенина много повече, отколкото Филип можеше да понесе. Той се замисли, че дори в началото на връзката им, когато страстта помежду им беше по-силна от всякога, той не беше усетил у нея и капчица топлина. Тя беше все така студена като мраморна статуя.

— Я каква изненада — започна без заобикалки Филип и повдигна вежди. — Дошла си при баща ми, за да потърсиш от него съчувствие ли?

— Колкото и да ми е неприятна раздялата ви с графиня Фон Боленберг — отвърна принц Леберехт с най-сериозното си изражение, — има по-важни неща, за които трябва да говорим.

— Така ли? — отвърна принц Филип, седна на дивана и си наля кафе.

— С баща ти имаме общ бизнес проект — обясни му Ута. — Колкото и да не ти се вярва, в момента не става дума за теб — студено каза тя, но въпреки това за Филип беше ясно, че тя не беше готова да се раздели с него.

— Ута ми помага във връзка с много сериозен проблем — поясни баща му.

— Замъкът Бенда — каза Ута. — Аз мога да го купя, защото не нося името Фрайентал. Както изглежда и в бъдеще няма да нося тази фамилия.

— Което е твърде жалко — отбеляза принц Леберехт.

Принц Филип въздъхна.

— Знаех, че ще кажеш това, татко. Само се чудя как аз ще се впиша в играта ви.

— Мими фон Ковалски отказа първото ми предложение — каза Ута.

— Предполагам с основание — отвърна Филип. — Предполагам, че не е било никак изгодно.

Тя кимна.

— Всъщност предложението беше мое — каза принц Леберехт. — Аз вече съм инвестирал цяло състояние в Бенда и не смятам да плащам за тази съборетина повече, отколкото струва.

— Аха — каза Филип, който постепенно беше започнал да разбира за какво става въпрос.

— Точно така — каза баща му, стана и отиде до прозореца, от който се откриваше прекрасна гледка към парка на замъка Фрайентал. — Като архитект ти можеш да изготвиш проучване и доклад за състоянието му, нали?

— Искаш да установя състоянието на замъка и да оценя реалната му стойност, така ли? — по-скоро констатира, отколкото попита Филип.

— Искам да отидеш там с Ута и да го разгледаш много добре. Трябва да знам колко реално струва този замък и колко ще трябва да инвестирам, за да го приведа в нормален вид.

Тонът на принц Леберехт не търпеше възражение.

— Ами по принцип не виждам какъв би бил проблемът татко…

— Но…? — прекъсна го Ута.

Филип се усмихна иронично.

— Баща ми казал ли ти е как е минало отварянето на завещанието? Той се ядосал и е обидил двете наследници, след което най-безцеремонно си е тръгнал.

— Бях много разочарован — опита се да се защити принц Леберехт. — Завещанието на Улрих ме разгневи толкова, че буквално не знаех къде се намирам от ярост.

— Гневен или не, не си направил особено добро впечатление на сестрите Ковалски, татко — каза Филип. — Те едва ли ще искат да видят някого от фамилията Фрайентал, да не говорим да ми разрешат да правя огледи и оценки. За да направя пълна оценка така, както я искаш, ще ми трябва достъп до всяка стая на замъка. Предполагам, че наследниците няма да ми разрешат дори да вляза вътре.

— Хм — замислено каза баща му. — А защо трябва да се представяш като Фрайентал?

— Точно така — подкрепи го Ута. — Спокойно можеш да минеш инкогнито.

— Как точно смятате да стане това? — попита Филип.

— Много просто — отвърна Ута, въодушевена от идеята. — Ще се представиш за Филип… Майнхард. Сестрите Ковалски едва ли ще имат против опитен архитект да изготви безплатна оценка на имота им.

— Добра идея — каза принц Леберехт. — Така ще го направим.

— В Бенда никой не те познава — подкрепи го графиня Ута. Тя докосна ръката на Филип и го погледна умоляващо.

— Е, Филип? — тонът на баща му подсказваше, че той иска отговор на момента.

— Работя върху проект, който трябва да завърша. Мога да започна най-рано след две седмици.

— Добре — каза принц Леберехт. — След две седмици.

Кара седеше до сестра си в малката кола и не спираше да бъбри. Тя изгаряше от нетърпение и когато наближиха замъка Бенда, беше по-щастлива от всякога. През целия път Мими й отговаряше едносрично и Кара на няколко пъти я улови, че изобщо не я слуша. През последните няколко дни Мими беше станала много мълчалива.

— Какво ти е? — загрижено попита Кара. — Да не се е случило нещо?

Мими не отклони погледа си от пътя.

— Не. Какво трябва да се е случило?

— Ами не знам — отвърна Кара. — Почти не говориш, не ме слушаш, все едно съм някакво малко момиче, което едва издържаш. Аз съм ти сестра, Мими!

— Да, знам — отвърна Мими фон Ковалски. — Ти обаче живееш в съвсем различен свят от моя.

Кара се усмихна.

— Аз просто не се тревожа толкова много. Според мен ти сама си създаваш проблеми, Мими.

— Напротив. Проблемите съществуват и аз се старая да ги решавам.

— О, Мими, защо винаги си такава песимистка.

— А ти винаги летиш в облаците и не сваляш розовите си очила. Не всичко в живота е романтично, Кара.

Сестра й я погледна.

— И на теб малко романтика не би ти навредила — каза й тя.

— И къде да я намеря? — попита Мими. — Ето например кое е романтичното в това да срещнеш човек, за когото си сигурна, че повече никога няма да срещнеш.

Кара я погледна и в следващия момент се засмя.

— Влюбила си се, нали? О, Мими, та ти си влюбена!

— Хм — отвърна Мими, Тя знаеше, че любопитната й сестра нямаше да я остави на мира, докато не разбере всичко.

— Разказвай! Кой е той?

— Ами аз… не знам. Не знам кой беше всъщност.

— Как се запознахте? — продължи да пита Кара.

— Почти се сблъскахме. По невнимание — отвърна Мими и погледът й попадна на ръката, на която все още имаше драскотина от бодлите на червените рози. — Чувството беше необичайно, Кара.

Необичайно и много силно. Имах чувството, че съм познавала този човек през целия си живот и страшно исках да го прегърна и целуна. Бях като в транс. Никога преди не ми се е случвало подобно нещо.

— Не ти се е случвало, защото не вярваш в голямата любов — отвърна Кара.

Тя добре знаеше на какво се дължеше това. Мими беше по-голямата от двете и беше преживяла много тежко раздялата на родителите им. Тя знаеше, че баща й мамеше майка им и й изневеряваше постоянно. До деня, в който не ги напусна и не заживя с друга жена. Майка й беше съсипана и някак се отчужди от живота и дъщерите си. Наложи се Мими да поеме отговорността за по-малката си сестра, когато беше още дете.

Тогава Мими смяташе, че Кара е прекалено малка, за да разбира какво се случва. По-малката й сестра обаче добре знаеше на какво се дължеше това, че Мими е прагматичен реалист. Баща им беше причината Мими да не може да се довери на никой мъж след раздялата му с майка им. Сега, когато беше срещнала любовта, със сигурност й беше много трудно да осъзнае какво се случва.

Мими се усмихна тъжно сама на себе си.

— Голямата любов е заблуда и илюзия, Кара. Точно ти би трябвало да знаеш това най-добре. На всеки няколко месеца я срещаш, а след това я захвърляш като носна кърпичка.

— Ами значи не е било голямата любов — отвърна Кара. — Това не означава, че никога няма да я срещна. Човек трябва да опитва, докато най-накрая успее да я открие.

Мими поклати глава.

— Никога не се предаваш, нали?

— Не. И ти би трябвало да правиш същото — отвърна Кара.

— Ако съдбата е отредила този непознат да бъде с теб, със сигурност ще го срещнеш отново, повярвай ми.

— О, Кара… — въздъхна Мими.

Всъщност сестра й беше запалила искрицата на надеждата в нея.

Срещата с непознатия мъж пред офиса на графиня Ута фон Боленберг не й излизаше от ума. През нощта тя го сънуваше, а през деня постоянно мислеше за него. Никога преди в живота си тя не беше изпитвала нещо подобно към човек, когото е видяла веднъж, и то само за няколко минути.

Мими беше разумен и прагматичен човек, животът я беше направил такава. Тя много трудно допускаше някого до себе си — страхуваше се да не повтори съдбата на майка си. Мими държеше винаги да контролира себе си и ситуацията, в която се намира. Майка им така и не успя да преодолее раздялата с баща им и преди няколко години почина с разбито от мъка сърце. До края на живота си тя го беше обичала и беше страдала по него. Не, Мими нямаше да позволи това да се случи и с нея.

Срещата с непознатия мъж обаче я изкара извън всякакъв контрол. Веднага след като го видя, здравият разум отстъпи място на изпепеляващата страст.

Любов ли беше това? Възможно ли беше Кара да е права?

Мими реши, че не е разумно да се поддава на чувствата си. Човек не можеше просто така да се влюби в някого, когото е виждал само веднъж, и то за кратко. Та те дори не знаеха имената си. Чувствата и отново започнаха да вземат връх. Мими не можеше да спре да мисли за него и очите му — тези сини очи, в които…

— Мими, Мими, виж, това е замъкът Бенда! Нашият замък — извика Кара и прекъсна мислите й.

Наистина! В края на пътя се беше появила висока врата от ковано желязо, на която имаше герб. Зад нея се очертаваха червените тухлени стени на голяма сграда, в четирите ъгъла на която се издигаха невисоки кули. Мими си помисли, че те много й приличат на гнезда на щъркели. Сивият покрив се открояваше на фона на раззеленилите се дървета.

Отдалеч Бенда наистина приличаше на замък, излязъл от приказка. Кара беше на седмото небе.

— Не е ли чудесен! — извика тя по-радостна от всякога.

Колкото повече приближаваха обаче, толкова по-явно ставаше окаяното състояние на замъка.

Мими спря колата пред високата врата, която беше полуотворена, и слезе. Тя имаше необяснимото чувство, че задължително трябва да влезе в градината на замъка пеш, а не с колата си.

Кара, която вече не беше толкова въодушевена, последва сестра си и двете влязоха в парка.

Алеята, която водеше към централния вход на замъка, беше застлана с камъни. Тя обаче почти не се виждаше, защото беше

обрасла с бурени и храсти. До вратата от ковано желязо имаше руини на неголяма тухлена сграда. Мими предположи, че някога това е била портиерната.

Замъкът беше в окаяно състояние, в много по-лошо, отколкото Мими смяташе, че ще го завари. Стъклата на много от прозорците липсваха, а почти всички останали бяха мръсни до неузнаваемост. Покривът на западното крило се беше срутил. Под него се виждаха почернелите и почти изгнили от дъжда, снега и вятъра греди.

Мими се огледа и от дясната си страна забеляза сграда, която преди е била църквата на замъка. Част от нейния покрив също липсваше, а помпозната барокова фасада беше почти разрушена.

— Всъщност не е чак толкова лошо — чу сестра си Мими. — Е, покривът трябва да се оправи, но като поизмием прозорците и поизчистим, мисля, че можем да го приведем в съвсем приличен вид, не смяташ ли?

Мими поклати глава.

— Страхувам се, че няма да можем.

— О, моля те, стига с този песимизъм! Хайде да влезем — каза Кара и тръгна към стълбите, водещи до централния вход.

— Нямаме ключ. Той е при кмета — напомни й Мими.

За нейно учудване обаче Кара отвори вратата без никакво затруднение.

— Не е заключено — каза сестра й. — Хайде, ела… — Кара влезе и Мими я последва. Тя искаше да си поговори много сериозно с кмета. Как така бяха оставили отключено?

— Не е чак толкова зле — чу се гласът на Кара отвътре.

Мими трябваше да признае, че сестра й имаше право. Фоайето беше много изискано и елегантно. Всичко беше покрито с дебел слой прах, но тук разрухата почти не личеше.

Към горния етаж водеше двойно стълбище, покрито с червен килим. То завършваше в просторна галерия, чийто парапет беше от ковано желязо, на места позлатено. На няколко места присъстваше гербът на Бенда — същият, който бяха видели на вратата на парка. Явно предишните стопани на замъка се бяха погрижили хората, които идваха тук, да знаят в чий дом се намират.

Разхождайки се из помещенията, Мими и Кара установиха, че само някои от тях бяха ремонтирани и подновени. Това бяха стаите, в

които беше живял граф Улрих. Следите от присъствието му в замъка все още бяха ясно забележими. Помещенията, които не беше обитавал, се намираха в окаяно състояние. Мазилката на таваните и стените беше паднала, тапетите бяха скъсани или подгизнали заради течащия покрив, стъклата на повечето прозорци бяха счупени, а дограмата — проядена от дървояди.

След като разгледаха наоколо, Кара започна да намира замъка за все по-романтично място за живеене, докато Мими мислеше само за разходите, свързани с поддръжката и ремонта му. Да се ремонтира и обнови щеше да струва цяло състояние. Дори двете да прекарваха цялото си време в работа по него, нямаше да им стигне цял живот, за да го оправят.

Не, Мими знаеше, че те няма как да задържат този замък. Тя трябваше да успее да убеди и сестра си в това. Да живеят в Бенда беше далеч над възможностите им.

Мими и Кара започнаха да се ориентират в многото стаи, коридори и зали на замъка. До спалнята на граф Улрих имаше две стаи, които очевидно бяха използвани за гостни. Таваните им бяха високи, тапетите — копринени, а мебелите — старинни и очевидно много ценни. Над камините имаше картини в позлатени рамки. От прозорците, на които имаше тежки завеси с брокат, се откриваше гледка към градината. В миналото тя сигурно е била много приятно място за разходки и почивка, но днес беше в окаяно състояние — занемарена и запусната от десетилетия.

Между двете стаи за гости имаше баня със старомодна вана, която също напомняше за някогашното величие на Бенда.

На сестрите Фон Ковалски най-много им допадна изцяло обновената кухня на приземния етаж. Помещението беше огромно, а голямата маса в центъра му предполагаше, че някога тук са работили много хора.

Двете сестри бяха доволни от това, че могат да прекарат сутринта тук сами. Те седяха на масата след не особено спокойната първа нощ в новия им дом, когато се позвъни.

Кара и Мими се спогледаха учудено.

— Откъде се чу това? — попита Кара.

Мими посочи няколко старомодни звънеца до вратата на кухнята. Всеки от тях имаше някакви лампички и надписи. Сега светеше лампата над звънеца с надпис „Централен вход“.

— Явно имаме посетител — каза Мими, докато Кара с интерес изучаваше старомодната система за известяване на персонала за нуждите на господарите.

— Дали всички звънци работят? — попита Кара и последва сестра си по широкия коридор към фоайето.

— Поне някои от тях със сигурност — отвърна Мими. — Всичко, в което няма електроника, е направено да служи вярно десетилетия наред.

Мими отвори тежката врата. Пред тях стоеше цяла делегация от хора, облечени с костюми. Този, който стоеше най-отпред, свали шапката си. Под нея се подаде къса посивяла коса.

— Здравейте, казвам се Холерих — представи се той. — Карстен Холерих. Аз съм кметът на Бенда. Вие, предполагам, сте сестрите Фон Ковалски.

Мими кимна.

— Как разбрахте, че сме пристигнали, господин Холерих? — учудено попита тя.

Кметът се усмихна.

— Селото е малко, госпожице Ковалски. Подобни неща се разчуват бързо.

— Разчуват се значи. Ами добре тогава, аз бих искала да започна с това, че когато дойдохме, замъкът беше отключен. Надяваме се нищо да не е било откраднато — отвърна Мими.

— О, не, със сигурност нищо не липсва. Граф Улрих се ползваше с уважението на всички ни. Докато той живееше тук, замъкът никога не се е заключвал. Дитер… — кметът се обърна към стоящия до него мъж, който въпреки широките си като на атлет рамене правеше впечатление на много елегантен мъж, облечен в сив костюм и модерна вратовръзка в цвят пепел от рози.

Той даде на кмета голям железен ключ. Карстен Холерих го взе и тържествено го връчи на Мими.

— Давам ви този ключ от името на всички жители на Бенда — каза той. — За мен и за всички тук е чест да ви приветстваме с добре дошли сред нас. Официално ви предавам ключа на замъка Бенда.

— Много мило от ваша страна, благодаря ви — развълнувана отговори Мими.

— Има някои неща, за които бихме искали да говорим с вас — каза кметът.

— За какво става дума? — попита Мими.

— Ами как да започна… нашата общност, както сте забелязали, е доста отдалечена от големите градове. Ние… как да кажа… не сме особено туристически ориентирано населено място.

— Безработицата по нашия край е много висока — каза мъжът, когото кметът беше нарекъл Дитер. — Ние бихме искали да променим това.

— Похвална инициатива — отвърна Мими, която все още не успяваше да разбере за какво става дума.

— Голям концерн има желание да построи увеселителен парк тук — обясни кметът. — За да направят тази инвестиция обаче те са поставили условие част от парка да станат замъкът и прилежащите му земи.

— Разбирам — отвърна Мими. — Вие бихте искали да купите замъка, така ли? — с надежда попита тя.

— За съжаление общината ни не разполага с такива средства — загрижено отвърна кметът. — Искаме обаче да ви предложим участие. Предложението на компанията е много щедро. Те ще поемат разходите за ремонта…

— Хм, това не звучи никак зле — отвърна Мими.

Кара обаче не споделяше мнението й.

— Какво? Ще допуснеш да направят от замъка туристическа атракция? Дума да не става.

— Граф Улрих казваше точно същото — чу се приятен мъжки глас и един човек от делегацията излезе напред.

Той не беше особено висок, но имаше слабо и атлетично тяло. Кара го намери за доста привлекателен. Той имаше тъмнокестенява коса с лек червеникав оттенък, която носеше вързана на конска опашка. Кара го изгледа от глава до пети.

— Какво искате, Сьоренсен? — ядосано се обърна към него кметът и критично изгледа облечения в дънки и карирана риза мъж.

— Господин Холерих, и вие, и аз, и всички тук знаем, че този увеселителен парк е лоша идея — отвърна той.

— Ами според мен предложението звучи разумно — намеси се Мими. — Господин…?

— Сьоренсен — представи се мъжът и леко се поклони. — Рюдигер Сьоренсен. Аз ръководя местното начално училище и ви съветвам да не се съгласявате с този проект, госпожице Фон Ковалски. Граф Улрих също беше твърдо против…

— Защото не обичаше модерните времена — прекъсна го ядосаният кмет.

— Не, кмете, граф Улрих просто обичаше този замък прекалено много, за да допусне подобно светотатство — отвърна Рюдигер Сьоренсен с уверен тон и погледна с благодарност Кара, която още от пръв поглед го беше впечатлила с красотата си. Той се покашля и продължи. — Замъкът Бенда има вековни традиции и историческата му значимост е твърде голяма, за да стане част от някакъв си увеселителен парк.

— Наистина ли? — чу се гласът на Кара. Тя гледаше младия учител с големите си сини очи и вече беше напълно сигурна, че той й е

повече от симпатичен.

— Тук са вземани едни от най-важните решения по време на Тридесетгодишната война. По-късно в замъка са проведени мирните преговори — отговори Рюдигер Сьоренсен и погледна към красивата наследница на замъка, след което се обърна към Карстен Холерих. — Ние в никакъв случай не трябва да допуснем Бенда да се превърне в увеселителна атракция, господин кмете!

— Нека се въздържаме от прибързани решения — каза Мими.

— Не се оставайте еколозите фанатици да ви водят за носа, господин Сьоренсен — опита се да го дискредитира кметът. — Вие явно нямате никаква представа за какво става дума.

— Имам много по-добра представа, отколкото предполагате, господин Холерих — с решителен тон отвърна младият мъж.

— Сигурна съм, че ще има и други възможности за замъка — каза Мими и видя, че кметът беше твърде разочарован от този отговор.

— Това ли е решението ви?

— Страхувам се, че да — отвърна Мими. — Смятам, че господин Сьоренсен има право. Трябва да отдадем дължимото на тази исторически толкова значима сграда.

— Ами тогава… извинете за безпокойството — каза кметът, сложи си шапката и поведе делегацията си обратно към селото.

Кара се хвърли на врата на сестра си от радост.

— О, Мими! В никакъв случай няма да се съгласяваме тук да идват хиляди туристи.

— Напълно права сте — каза Рюдигер Сьоренсен.

— Да, предложението не беше особено удачно — замислено призна Мими. — Но какво ще правим тогава? Не можем да задържим замъка, нямаме средствата за това.

— Може би аз ще съм ви полезен в тази насока — каза Рюдигер, който не изпускаше красивата Кара от поглед. — Аз ръководя не само училището, но и общност от хора, които много обичат замъка и могат да помогнат за възстановяването му. Бихме искали част от замъка да стане музей.

— Мисля, че ни заинтригувахте, господин Сьоренсен — каза Мими. — Моля, влезте. Искате ли кафе?

Рюдигер Сьоренсен се почувства много добре в кухнята на замъка най-вече заради присъствието на Кара в нея. Той се улови, че не може да свали погледа си от красивата наследница. Тя бързо разбра това и му подари няколко усмивки и вълнуващи погледи на дълбоките си сини очи.

— Мисля, че идеята за музей в замъка е чудесна. Какво ще кажеш, Мими?

— Смятам, че преди да стигнем до там, има много работа, която трябва да бъде свършена — отвърна замислено Мими, която беше твърде заета с грижите около замъка, за да забележи разгарящата се страст между сестра й и Рюдигер Сьоренсен. — Не вярвам вашите приятели да могат да осигурят средства за цялостния ремонт на замъка, нали, господин Сьоренсен?

Рюдигер Сьоренсен сведе поглед.

— За съжаление наистина не разполагаме с такива средства. Но можем да ви осигурим работна ръка както за замъка, така и за градината.

Мими въздъхна и се сети за полусрутената църква.

— Звучи обнадеждаващо — успя да каже тя.

Сякаш прочел мислите й, Рюдигер отвърна:

— Знаете ли, че църквата, която е построена през XVII век, доскоро се използваше като силоз за зърнени храни?

— Колко жалко — каза Кара. — Църквата е прекрасна. От нея би станала чудесна сцена.

Рюдигер я погледна объркано.

— Сцена за какво? — попита той.

Мими се засмя.

— Сестра ми е фотограф, господин Сьоренсен. Иска да каже, че църквата би била чудесна сцена за сватбени снимки. Много богаташи от Хамбург ще бъдат заинтересовани.

— Аха — каза Рюдигер. На Мими и се стори, че по красивото му лице за момент премина сянка. — Значи имате опит с къщите и вилите на богатите.

Кара кимна.

— Да. Сега обаче аз имам замък. Тук е идеално за работата ми, просто прекрасно.

— Страхувам се, че докато Бенда е в такова окаяно състояние, никой няма да иска да си направи тук сватбените снимки, Кара — замислено каза сестра й.

Кара я погледна почти ядосано. Явно не беше съгласна напълно със сестра си.

— Сама чу, че хората могат да ни помогнат да го ремонтираме. Останалото лесно се оправя на фотошоп.

— Ти си непоправим оптимист — усмихна се Мими.

— Вижте я само как говори, господин Сьоренсен — усмихна се Кара. — Такава ли съм според вас?

— Светът е оцелял благодарение на оптимистите, госпожице Фон Ковалски — отвърна той.

— Кара. Наричайте ме Кара — каза тя и му подаде ръка.

— Рюдигер.

Малко след това Рюдигер Сьоренсен си тръгна. Кара го изпрати до вратата, след което се върна в кухнята, усмихвайки се леко.

— Не е ли прекрасен? — въздъхна Кара, а сестра й се усмихна. Тя познаваше тези въздишки.

— Добре изглежда — призна Мими.

Кара отиде до високите прозорци на кухнята и успя да види за последно учителя, който се отдалечаваше.

— Прекрасен мъж — каза тя. — Прекрасен.

Мими неволно си спомни за срещата си с непознатия светлокос мъж. Образът му се открояваше толкова ясно в съзнанието й, сякаш беше пред нея тук и сега.

Опитното око на Филип още отдалеч забеляза окаяното състояние, в което се намираше някога величественият замък Бенда.

— О, боже! — чу се да казва той.

— Толкова ли е зле?

— Много — отвърна той. — Разбирам обаче защо баща ми толкова държи на този стар замък. Сградата наистина е много интересна. Основната сграда, изглежда, е от епохата на Ренесанса, а крилата са в стил барок…

— Да, разбирам — прекъсна го графинята. Тя не беше особено въодушевена от културната и архитектурната стойност на замъка. Всичко, което я интересуваше, беше стойността му в пари. — Ще включиш всичко това в доклада си, нали?

— Можеш да разчиташ на това — вдъхновен от гледката на любимия на баща му замък отвърна Филип.

Ута прекара колата през отворената врата на градината и продължи по каменната алея.

— Спри за малко — каза Филип, който забеляза църквата на замъка.

От опита си с архитекти Ута знаеше, че те много харесват старинни църкви. Тя спря за малко колата, за да може Филип да слезе и да я разгледа, след което, без да каже нищо, продължи до стълбите пред централния вход и паркира пред тях.

По стълбите слезе млад мъж.

— Здравейте — махна му графиня Ута фон Боленберг.

Тя се учуди на небрежното облекло на този човек, когото сметна за някой от обслужващия персонал. Той имаше дълга тъмна коса, вързана на опашка, носеше слънчеви очила, а джинсите и тениската му бяха доста изцапани.

— Да, моля?

Рюдигер Сьоренсен, който с няколко свои приятели беше дошъл, за да помогне на Мими и Кара в почистването и подреждането, се учуди от гледката на шикозната дама в още по-шикозното й кабрио.

— Бихте ли взели багажа ми?

— Защо?

Графиня Ута фон Боленберг повдигна вежди.

— Защото ще живея тук — безцеремонно и дори ядосано отвърна тя. — А сега вземете куфарите ми и уведомете работодателите

си, че съм пристигнала.

— За пристигането на кого да предам? — попита Рюдигер Сьоренсен с усмивка. Той разбра, че добре облечената госпожа го беше сметнала за някой от персонала на замъка.

— Ута фон Боленберг — отвърна графинята и му подаде визитна картичка, на която освен името стояха гербът и титлата й.

Рюдигер влезе вътре. Кара, която стоеше близо до стълбите, също облечена в джинси и тениска, беше видяла елегантната графиня.

— Коя е тази жена? — попита Кара.

— Това е графиня Ута фон Боленберг — съобщи Рюдигер. — Тя ще живее тук — каза той и още веднъж погледна визитната картичка. — Освен всичко друго графинята е агент на недвижими имоти.

— Вие трябва да сте Кара? — чу се гласът на графиня Ута фон Боленберг, която беше влязла. — Сестра ви не ви ли е уведомила, че ще пристигна?

— Не — раздразнено отвърна Кара. — Нямах никаква представа, че ще идвате. Какво желаете всъщност?

— Ами аз разговарях със сестра ви за бъдещата продажба на замъка…

— Какво? — прекъсна я Рюдигер, за което Кара му беше много благодарна. — Продажба? А кой е купувачът?

— Аз — отвърна графиня Ута фон Боленберг, подразнена от това, че някакъв човек от персонала си позволяваше да й задава подобни въпроси. — А вие кой сте, ако мога да знам?

— Рюдигер Сьоренсен — отвърна той с хладен глас. Младият мъж не можеше да си представи, че тази облечена като излязла от модно списание жена би могла да се интересува от замък в окаяно състояние. Тя сигурно планираше да го препродаде с голяма печалба. А може би работеше за туристическия концерн, който искаше да направи увеселителния парк. — Аз съм от кръга на приятелите на Бенда…

— … и ръководи началното училище в селото — допълни с гордост и уважение Кара. — Наистина ли със сестра ми сте обсъждали продажба на замъка?

— Точно така — отвърна графиня Ута фон Боленберг. — Трябва да ви кажа, че сестра ви беше доста заинтересована, което е твърде

разбираемо с оглед на това, което виждам тук. Надявам се, че и вие ще проявите разум и ще се съгласите на продажба.

— Забравете за това — твърдо заяви Кара. — Не вярвам и на дума от това, което казвате. Сестра ми щеше да ми сподели, ако имаше подобни намерения — допълни Кара, мина покрай графинята и се изкачи по стълбите.

Филип отвори тежката дъбова врата и влезе в църквата. Той беше шокиран от гледката вътре. През полуразрушения покрив се процеждаха слънчеви лъчи, благодарение на които успя да разгледа в детайли намиращото се в окаяно състояние помещение. Олтарът и пейките бяха почти изгнили, а амвонът беше паднал от стената и лежеше на пода, счупен на няколко части. Стенописите, които някога със сигурност са били прекрасни, бяха почти напълно унищожени от влагата и времето.

Пред олтара лежаха останките от трона, засипани с парчета мазилка и керемиди. Готическите стъклописи на прозорците, които бяха оцелели непокътнати по някакво чудо, пропускаха част от слънчевата светлина и придаваха на помещението загадъчност и мистицизъм.

Принцът премина през помещението и спря пред купчина боклуци. Как беше възможно повече от 20 години след обединението на Източна и Западна Германия тази църква да изглежда по подобен начин? Филип предположи, че починалият граф Улрих е бил прекалено горд, за да поиска помощ от държавата и да спаси имота си от разруха. Поради тази причина старият човек беше приел парите на баща му, с които да ремонтира поне част от замъка.

Гледката на съсипаната църква, която някога е била прекрасна, величествена и пълна с хора и живот, дойде в повече на принц Филип. Той прокара пръсти през косата си.

Изведнъж Филип беше обладан от странното чувство, че не е сам в църквата. Той се обърна… и там беше тя.

Покрита с прах и парченца хоросан, тя стоеше там и го гледаше. Сивите й очи светеха като две малки звезди на покритото й със сиво-бял прах лице и го гледаха учудено.

За миг земята спря да се върти. Филип усети, че сърцето му ще изхвръкне от гърдите.

След това отново се появи то — прекрасното, опиняващо чувство, което изпита при първата си среща с красивата непозната.

След няколко секунди Филип успя да дойде на себе си. Той пое дълбоко въздух, събра смелост и каза:

— Сигурен бях, че ще се видим отново.

Мими го погледна смаяно.

— Наистина ли?

Мими беше във вестиария, където беше почистила фреските и беше събрала голяма част от боклуците. Тя беше познала Филип, веднага щом го беше видяла да влиза.

Мими се сети за думите на сестра си: „Ако съдбата е отредила този непознат да бъде с теб, със сигурност ще го срещнеш отново“. Тя усети, че едва си поемаше дъх от вълнение и просто не можеше да свали поглед от непознатия.

Филип също стоеше като ударен от гръм. Той беше сигурен, че ще види тази жена отново, но не беше очаквал да е толкова скоро, тук и сега.

— Съмнявала ли си се? — попита той, гледайки лицето й, което беше много красиво въпреки мръсотията и праха.

Мими поклати глава. Всяко съмнение беше изчезнало. Тя не можеше да разбере само едно — как можеше да изпитва толкова силни чувства към човек, когото беше виждала само веднъж за секунди. Какво й ставаше?

С усмивка на щастие и облекчение Филип се доближи до нея. Преди обаче да успее да хване ръката й, зад тях се чу силен женски глас. Магията на момента си отиде също толкова бързо, колкото беше дошла.

— Мими!

Кара влетя в църквата почти на бегом. Тя дори не забеляза присъствието на Филип.

— Кажи ми, че не си се срещала с агент на недвижими имоти, за да обсъждате продажбата на замъка — обърна се тя към сестра си. — Моля те, кажи ми, че не си го направила.

Мими пое дълбоко въздух. Нужни й бяха няколко секунди, за да се върне обратно в реалността.

— Успокой се, Кара, моля те — успя да каже тя.

— Да се успокоя? — почервеняла от ярост извика Кара. — Да се успокоя значи! Много добре знаеш, че не съм съгласна замъка да се продава! Защо си ходила при тази жена?

— Кара, моля те — каза Мими, хвана ръката й и сестра й за миг се успокои.

Тя едва сега забеляза мъжа до Мими и го изгледа.

— Кой сте вие? — попита Кара.

— Това е Филип Майнхард, мой добър приятел — чу се гласът на Ута, която беше последвала Кара. — Господинът е архитект — представи го тя.

— С ваше разрешение ще направя оглед на замъка и прилежащите му сгради и ще изготвя доклад и оценка за стойността му. Ако не възразявате, разбира се — спокойно обясни Филип.

Той гледаше към Мими и беше забелязал, че тя също не може да откъсне очи от него.

— Доклад? Оценка? — извика ядосано Кара. — Не ни трябват оценки, защото няма да продаваме замъка. Точка по въпроса!

В очите на Кара имаше сълзи. Тя не знаеше дали се дължат на това, че режеше лук, или бяха предизвикани от яда и гнева, които я бяха обзели.

— Как си могла да отидеш при тази жена и да обсъждате продажбата на замъка, без изобщо да ме попиташ? — обърна се тя към Мими, която печеше зеленчуци на печката.

— Ами всъщност предложението дойде от нея — опита се да се защити Мими. — От офиса на графинята ми се обадиха. Всъщност да продадем замъка не е чак толкова лошо предложение, ние със сигурност не можем да си позволим да задържим замъка, Кара. Дори с помощта на Рюдигер Сьоренсен и приятелите му няма как да си го позволим. Просто нямаме достатъчно пари.

— Но тази агентка иска да купи замъка само за да го препродаде с голяма печалба. Тя се интересува само от парите и нищо повече — отговори Кара и избърса стичащите се по лицето й сълзи.

— Може би ще е най-добре да изчакаме оценката на архитекта — предложи Мими. — Може да се окаже, че положението не е чак толкова лошо. Според мен Филип много го харесва.

— Филип? — учудено я погледна Кара. — О, боже, значи това е тайнственият непознат — извика тя, стана и прегърна сестра си. — Нали ти казах — ако съдбата е решила да сте заедно, ще се срещнете отново. Нали ти казах?

Мими се засмя.

— Да, така е, каза ми и имаше право. Трябваше ли обаче да ме види, когато цялата бях покрита с прах и боклуци?

— О, Мими, ако някой те обича, за него няма значение как си облечена и дали си потънала в прах или не.

— Любов? — замислено отвърна Мими.

Дали чувството, което изпитваше към Филип, и което ден и нощ не й даваше покой, наистина беше любов?

— Влюбена ли си в него, Мими?

Усмивката на Мими ставаше все по-широка.

— Да — отвърна тя. — Влюбена съм в него. Влюбена до уши. Досега не ми се беше случвало нищо подобно, Кара. Това е толкова… необичайно… и прекрасно.

— Това е любов, Мими — увери я Кара и отново радостно я прегърна. — Любов е, повярвай ми. Истинската любов е прекрасна.

Точно сега аз изпитвам същото.

Мими я погледна учудено.

— Така ли?

— Да. Знам, че и Рюдигер ме харесва. Питам се обаче защо е толкова сдържан.

— Може би иска да е сигурен в чувствата си, преди да ги признае пред теб — предположи Мими.

— Ти сигурна ли си в чувствата си към Филип?

— Сигурна съм, че между нас има необикновено силно привличане. Но дали то е голямата любов…? Не съм сигурна, Кара. Знаеш, че не вярвам в голямата любов.

Кара се засмя.

— Само че голямата любов не се интересува от това дали ти вярваш в нея или не. Тя просто идва и те отнася на крилете си.

Мими въздъхна.

— Любов или не, ако продължаваме така, ще закъснеем — каза тя. — След малко гостите ще са пред вратата ни.

Кара точно беше подредила масата в трапезарията, когато някой позвъни на входната врата. Мими беше поканила на вечеря графиня Ута фон Боленберг, Филип и Рюдигер Сьоренсен. Мими разчиташе, че неговото присъствие ще помогне на Кара да не е толкова емоционална в изказванията и решенията си. Мими фон Ковалски разчиташе, че на вечерята ще се създаде спокойна и уютна атмосфера, в която да успеят да обсъдят бъдещето на замъка Бенда на спокойствие.

Малко по-късно всички бяха седнали на масата и се наслаждаваха на приготвените от Мими ястия. Мими фон Ковалски беше чудесна готвачка, а Кара й беше помогнала в подготовката.

— Много съжалявам, че не можем да ви настаним в замъка — извини се Мими на графинята за пореден път.

— Намерихме чудесно хотелче в селото — вместо нея отвърна принц Филип и се усмихна любезно. — Хотел „Под липите“ се оказа великолепно място.

— Собственост е на кмета — каза Рюдигер.

— Стаите са ужасно неудобни — измърмори графиня Ута.

Филип се засмя.

— Не може да се примири, че няма собствена баня.

— Можем да ви предложим стаята, в която е починал граф Улрих — иронично предложи Кара. — Това е единствената спалня, която би могла да бъде използвана. Никой обаче не е влизал в нея след смъртта на граф Бенда. Нещата му са навсякъде и не е проветрявано…

Кара се изкикоти, а Филип и Мими едва сдържаха смеха си.

Рюдигер Сьоренсен не можеше да свали поглед от Кара. Чувствата му към нея ставаха все по-силни с всеки изминал ден, а Кара също му даваше да разбере, че не е безразлична към него. Рюдигер обаче не можеше да повярва, че красива жена с хубава работа в обществото на богатите и известните в Хамбург би се интересувала от селски учител като него.

Съмненията му все повече се усилваха, защото според него Кара постоянно гледаше към този Филип с прекалено голямо внимание. Рюдигер не се учудваше — архитектът определено беше от типа мъже, които се харесват на жените. Той беше елегантен, интелигентен и забавен — какво повече могат да искат дамите от един мъж?

— И? Какво трябва да стане със замъка Бенда според вас? — намеси се Рюдигер Сьоренсен.

На младия учител никак не се харесваше начинът, по който Кара гледа този архитект. Рюдигер не знаеше, че интересът на Кара към архитекта беше породен само и единствено от отношенията му с Мими. Младият учител реши, че Кара се интересува от архитекта като мъж и това предизвика у него прилив на необуздана ревност.

— С Мими решихме да изчакаме оценката и доклада на господин архитекта — усмихна се Кара.

— Хм — замислено каза Рюдигер Сьоренсен. — Това може да отнеме доста време.

— Така е — с широка усмивка отвърна Кара. — С Мими ще останем тук за известно време.

„И този Филип Майнхард също ще остане тук“ — помисли си Рюдигер Сьоренсен, но не го каза на глас.

— Ами значи няма за какво повече да говорим — отвърна учителят, сложи салфетката си на масата и се изправи. — Аз ще тръгвам — каза той и се отправи към вратата.

— Чакай — каза Кара. — Ще те изпратя.

— Благодаря, но не е нужно — хладно отвърна Рюдигер. — И сам ще намеря пътя.

Кара го погледна объркано.

— Какво му е?

— Сигурно се чувства излишен тук. Не без основание, ако ми позволите да отбележа — каза графиня Ута. — Все пак решението за това какво ще се случи със замъка не зависи от него.

— Да, но той ни е приятел — каза Кара, след което не се включи повече в разговора на масата.

Вечерята приключи скоро след като Рюдигер си беше тръгнал.

След като станаха от масата, Мими разтреби.

— Храната беше отлична — похвали я Филип. — Вие сте прекрасна готвачка, Мими.

— Радвам се, че ви е харесала — отвърна Мими. Тя се зарадва като чу тази похвала от Филип. Всеки път щом го погледнеше, тя усещаше как коленете й омекват и изпитваше непреодолимо желание да го прегърне.

Мими буквално не можеше да се познае. Досега тя беше гледала на себе си като на разумен, умерен и дори студен човек. Какво й беше направил този мъж? Защо не можеше да свали очи от него?

— Боже господи, съвсем забравих да прибера инструментите от вестиария — импулсивно каза Мими.

Това не беше лъжа. След като Филип и графинята бяха дошли, тя беше зарязала всичко, с което се беше занимавала през деня.

Мими стана, а Филип веднага предложи да й помогне. Графиня Ута ги изгледа учудено. След няколко секунди в замъка бяха само двете с Кара.

— Не смятате ли, че той е много интересен човек? — замислено каза Кара.

— Какво? Кой? Филип ли? — графиня Ута не беше сигурна, че е разбрала.

— Той също — отвърна Кара. — Аз обаче говорех за господин Сьоренсен.

— Господин Сьоренсен? — презрително се изсмя Ута. — Не знам доколко интересен би могъл да бъде един селски учител. Моят съвет е да не очаквате твърде много от него.

— Рюдигер знае повече за историята на този замък от всеки друг — язвително отвърна Кара. — Той иска да направи музей тук.

Ута повдигна вежди.

— Музей? За бога, няма смисъл от такова нещо. Някакъв малък селски музей по никакъв начин няма да разреши финансовите ви проблеми.

— Вие не спирате да мислите единствено и само за пари, нали? Според мен просто му завиждате, защото е много по-образован от вас — каза Кара, стана и излезе от трапезарията.

Графиня Ута остана сама в стаята. Тя взе чашата си с червено вино, което Мими беше сервирала с ордьовъра. Виното беше много добро и графинята предположи, че е от избата на граф Бенда. Сестрите Ковалски едва ли имаха толкова изискан вкус за вино. Графиня Ута все пак призна пред себе си, че Мими беше приготвила прекрасна вечеря.

Близостта на Филип караше Мими буквално да забрави къде се намира.

В тази приятна ранна лятна нощ той я придружи до църквата. Все още беше доста светло и те лесно успяха да намерят обраслата с бурени алея, водеща до нея.

Мими се наведе да вдигне една от кофите, които беше забравила, но се спъна и незнайно как и за самата нея попадна в силните ръце на Филип.

Внезапната близост и топлината на тялото му я накараха да онемее. Тя чуваше сърцето му да бие. Или не беше неговото, а нейното?

Погледите им се срещнаха, а след това — и устните.

Сега в света нямаше никой друг, освен тя и той. Нищо и никой друг нямаха значение. Те сякаш излязоха от времето и пространството и навлязоха в ново измерение и различна вселена. Сега важни бяха само двамата.

Филип я държеше в ръцете си и сякаш не искаше да я пусне никога повече. Тя беше жената на живота му. Филип беше сигурен в това, както в нищо друго в живота си досега. За него тя беше дар от съдбата.

— Мими!

Устните им се разделиха, но двамата останаха прегърнати. Никой от тях не искаше да пусне другия, сякаш от страх да не го загуби.

— Никога досега не ми се е случвало подобно нещо — тихо каза Филип, гледайки в блестящите й сиви очи.

— На мен също — отвърна тя. — Любов ли е?

Той кимна.

— Любов е, Мими. Никога не съм изпитвал толкова силни чувства към жена, както към теб сега. Имам чувството, че си част от мен, че съм те търсил още откакто съм се родил…

— Може би наистина е така — за изненада на самата себе си отвърна Мими. — Като гледам в очите ти, съм сигурна, че ти винаги си бил в душата и сърцето ми. Просто съдбата е решила да ни срещне едва сега.

Филип я целуна отново, карайки дъха й да спре.

— Обичам те, Мими — чу го да казва тя. — Обичам те.

Филип се поколеба за миг. Да й кажеше ли истината? Да й разкриеше ли кой е и защо беше дошъл в този замък?

Докосвайки устните и усещайки топлината на тялото на Мими обаче той забрави за всичко друго. Филип не можеше да мисли за нищо, освен за нея. Той беше щастлив, тя беше щастлива — какво можеше да е по-важно от това?

Филип и Мими бяха на седмото небе от щастие. Те винаги бяха заедно и това не остана незабелязано от графиня Ута.

Двамата обиколиха заедно всички стаи и пристройки на замъка, тъй като Филип трябваше да добие колкото се може по-пълна и всеобхватна представа за имота. Те не криеха чувствата си един към друг, не виждаха причина да го правят.

Графиня Ута се отегчаваше все повече с всеки изминал ден. Тя нямаше търпение Филип да приключи с работата си, за да може най-после да си тръгне от това проклето място.

Графинята беше обхваната от ревност — силна и болезнена ревност към Филип.

Той й принадлежеше!

Ута беше убедена, че историята с тази Мими фон Ковалски беше просто мимолетна авантюра и Филип ще я забрави веднага щом си тръгнат от Бенда. Колкото повече време минаваше обаче, толкова по-неспокойна ставаше Ута.

Филип никак не бързаше да приключи с работата си. Тук той беше намерил щастието си и като всеки нормален човек не искаше да си тръгне от него.

Този късен следобед Ута с огромно неудоволствие видя Филип и Мими да се изкачват по стълбите от мазето.

— Филип, бих се радвала, ако ми докладваш за резултатите от проучването си до момента — студено каза графинята и презрително погледна към Мими. — Насаме!

— Докладът ми още не е завършен — отговори Филип, без дори да си помисли да свали ръката си от кръста на Мими.

— Няма значение. Искам да разбера докъде си стигнал. Запазила съм маса в ресторанта на хотела.

Филип въздъхна.

— Трябва ли наистина да го правим?

— Трябва — раздразнено отвърна графиня Ута фон Боленберг. — Освен това вече е късно и трябва да се връщаме в селото.

— Не ми оставяш избор — отвърна Филип и въздъхна.

Той никак не беше доволен от това, че щеше да се наложи да прекара вечерта с бившата си приятелка. Принцът добре познаваше Ута и много добре знаеше, че тя ревнува от Мими.

— Да тръгваме — каза графиня Ута и тръгна към централния вход на замъка.

Филип прегърна Мими и я целуна по челото.

— Ако нямаш нищо против, по-късно довечера ще дойда пак, мила моя — каза й той.

— Ще те чакам — усмихна се замечтано Мими.

Тя го изпрати с поглед, гледайки след него и затвори вратата след себе си.

— Уау — чу тя гласа на Кара, която незабелязано беше дошла от кухнята. — Май наистина си влюбена, сестричке. Този архитект май ти взе ума.

Мими беше прекалено щастлива, за да отговори на шегата на сестра си. Вместо това силно я прегърна.

— Никога не съм била толкова щастлива. Никога през живота си, Кара. Можеш ли да си представиш?

— Не знам дали мога — отвърна Кара. — Наистина ли го обичаш?

— Разбира се, че да — отвърна Мими. — Само като си помисля за него и сърцето ми забива така, все едно ще изскочи от гърдите ми. А когато сме сами… — Мими не успя да довърши, защото при мисълта за Филип загуби дар слово. — Той означава всичко за мен, Кара — каза Мими, след като дойде на себе си. — Всичко на този свят.

— Радвам се, че това се случи точно на теб, сестричке — усмихна се Кара. — Сега разбра ли, че голямата любов не е илюзия?

Мими се усмихна.

— Бъркала съм, Кара. Колко съм бъркала.

Графиня Ута и принц Филип седяха един срещу друг на масата в ресторанта на хотелчето и ядяха мълчаливо.

Ута беше положила много усилия да изглежда ослепителна тази вечер. Тя беше облечена с жълта копринена рокля с дълбоко деколте. Знаеше колко много Филип обичаше тази рокля и я носеше, за да му напомни за добрите стари времена. Днес обаче той не беше обърнал внимание на външния й вид, което беше предизвикало у графиня Ута още по-силна ревност и гняв.

Филип бутна чинията пред себе си и сложи салфетката си на масата.

— Кухнята тук никак не е лоша — каза той, доволен от вечерята си.

— Моля те, Филип — презрително отвърна графинята.

— Ти си ужасен сноб — неочаквано остро отвърна Филип. — Това тук е гостилница, не петзвезднинят ресторант на хотел „Радисън“.

— Ами такава съм Филип. Не мога да те излъжа, че вечерята ми е харесала, защото не е — надменно каза графиня Ута. — Искам да си тръгнем оттук възможно най-скоро. Мога ли да знам колко време още ще ти е нужно, за да довършиш доклада си?

Всъщност докладът му изобщо не я интересуваше. За графиня Ута фон Боленберг по-важно от всичко сега беше Филип да е на колкото се може повече километри от Мими фон Ковалски. Ута беше убедена, че щом се разделят, всичко ще си дойде постарому и Филип отново ще бъде неин.

— Ще са ми нужни още няколко дни — отвърна Филип. — Разгледах всичко, направих снимки, взех проби. Разбира се, всичко това трябва да бъде прецизно изследвано и оценено — каза Филип и погледна към графинята. — Ако ти искаш да се върнеш в Хамбург, няма да те спирам…

Тя се изсмя.

— Иска ти се, нали? Не, мили мой, няма да те оставя в лапите на тази…

Филип я изгледа така, че тя забрави името на Мими.

— Не смей да ми говориш така! — остро отвърна той.

— По дяволите, Филип! Каква работа имаш ти с нея? Не ми казвай, че намеренията ти са сериозни. Тя е толкова… обикновена.

Филип се изсмя.

— Мими е всичко друго, но не и обикновена, Ута. Тя е чудесна жена. С нея се чувствам щастлив.

— А аз не съм, така ли? — обидено отвърна графинята.

— Ута, всичко между нас свърши, проумей го най-после! — каза Филип.

Принцът въздъхна. Той знаеше, че Ута нямаше да погледне с добро око на любовта му към Мими. Графинята не се отказваше лесно от целите си.

— Нищо не е свършило, Филип! Аз те обичам! Ти ми принадлежиш!

Принцът я погледна тъжно.

— Ако наистина е така, искрено съжалявам за теб.

Ута затаи дъх и затвори очи.

— Баща ти едва ли ще е радостен да разбере с кого се вргаляш в леглото — нанесе следващия си удар тя.

Филип обаче реагира неочаквано спокойно.

— Не бих бил толкова сигурен, Ута. Всичко, което баща ми иска за децата си, е да ги види щастливи. Мими ме прави щастлив, Ута. Никога преди не съм изпитвал такива чувства, нито към теб, нито към която и да е друга жена.

— Как можеш с лека ръка да захвърлиш всичко между нас? Всичките тези години…

— Ута, не прави сцени, моля те — каза Филип и стана от масата. — Заедно сме само от две години, като през последните няколко месеца почти не се виждахме. Приеми го, Ута. Всичко свърши.

— Не разбирам! — каза Ута и го последва по стълбите нагоре. Тя отказваше да се предаде току-така. — Какво толкова намери в нея? Аз няма да те дам на тази Мими, Филип. Тя не е за теб! Ти ми принадлежиш!

— Не, Ута, не разбираш. Ти не си за мен — отвърна Филип.

Графиня Ута фон Боленберг се хвърли на врата му и го целуна. Той я бутна и се отдръпна от нея, гледайки я със съжаление.

— Какво, за бога, правиш, Ута? Разбери, че сърцето ми принадлежи на Мими! Обичам я!

Без да каже нищо повече, Филип се качи в стаята си, оставяйки Ута да гледа смаяно след него.

Наранена и унизена, Ута фон Боленберг отиде в стаята си. Тя мразеше тази Мими. Мразеше я!

Графинята дръпна пердето на прозореца и погледна към замъка Бенда. При тази гледка омразата й само се засили.

Не, Ута нямаше да позволи тази никаквица да й отнеме принц Филип. Той й принадлежеше и тя щеше да се омъжи за него!

Без тази Мими Филип щеше да осъзнае коя беше жената на живота му. Това беше графиня Ута фон Боленберг. Тя и никоя друга.

Още на следващия ден графиня Ута се зае с изпълнението на плана си. Тя отиде в замъка и потърси Мими. След кратко издирване я намери в църквата, където разчистваше боклука пред олтара. Графинята я изгледа презрително — тя беше облечена в дънки и тениска, целите покрити с прах и мръсотия. Какво беше намерил Филип в тази жена?

— О! — с престорена изненада каза Ута. — Мислех, че ще намеря и Филип тук.

Мими се изправи и я погледна.

— Не, не е тук. На тавана е, иска да вземе още някои проби.

— Сам? Без вас? — надменно и презрително попита графиня Ута.

— Да — отвърна спокойно Мими. — Да му предам ли нещо?

— Всъщност да — отвърна графинята. — Можете да му кажете, че търпението ми е на изчерпване.

— Моля? — учудено я погледна Мими. — Той трябва съвсем скоро да приключи работата си. Или вие вече сте взели решение? Замъкът не ви харесва, така ли?

— Не, напротив — отговори Ута. — Намирам го за прекрасен. Замъкът Бенда е чудесно място за живеене на семейство с деца.

Мими беше изненадана, но се постара да не го покаже.

— Смятате да се омъжите? Моите поздравления. Кога ще е сватбата?

— Ами всичко зависи от това кога на Филип ще му омръзне да си играе игрички с вас — презрително отговори графиня Ута.

Мими повдигна вежди.

— Какво искате да кажете? — попита тя.

Наследницата на замъка Бенда усети, че напрежението между тях изведнъж ескалира. Сякаш ледена ръка докосна сърцето й.

— Не можете ли да се сетите сама? — отвърна графиня Ута. — За мен Филип е много повече от архитект и приятел. С него сме заедно от много време насам.

Мими пребледня.

— Лъжете — отговори тя.

— Защо да ви лъжа? Връзката ни с Филип е свободна и отворена, но и двамата знаем, че си принадлежим. След всяка авантюра той отново се връща при мен.

Думите на Ута се забиваха като стрели в сърцето на Мими.

— Не ви вярвам. Филип ме обича.

Графиня Ута се изсмя презрително.

— Мечтайте си, драга моя. Филип ще се ожени за мен. Съвсем наскоро ми направи предложение.

Мими беше решена да не остави така лесно щастието да си отиде от нея.

— Защо лъжете, госпожице Боленберг? Защо отказвате да приемете, че с Филип се обичаме?

Ута се изсмя отново.

— Той не обича вас, миличка, а мен — каза тя и направи кратка пауза. — Спомняте ли си деня, в който се срещнахте с Филип за първи път? За кого мислите, че бяха червените рози? И защо ги носеше? В този ден той ми направи предложение, миличка.

Розите бяха силен аргумент и Ута го знаеше. Тя избра точния момент, в който да го използва — червените рози са цветята на любовта, а Филип й беше донесъл цял букет. Кой носи червени рози на човек, когото не обича?

Мими пребледня и усети как коленете й омекват. Студената ръка беше стиснала сърцето й и не й даваше да диша. За момент й се стори, че умира.

Мими се обърна и почти тичайки, излезе от църквата.

Графиня Ута фон Боленберг я изгледа с ехидна усмивка. Тя беше сигурна, че е постигнала целта си.

Кара точно наливаше кафе в малки термоси за хората, които им помагаха в работата по замъка, когато Мими влезе в кухнята и се строполи върху пейката до голямата маса.

Кара погледна сестра си. При вида на мъртвешки бледото й лице тя едва не изпусна каната с кафе. Тя седна до сестра си и сложи ръка на нежните й рамене.

— Боже господи, Мими, какво ти е?

Кара не помнеше някога да е виждала сестра си в подобно състояние.

— Той ме е мамил, Кара — с последни сили каза Мими. — Филип никога не ме е обичал. Той само си е играл с мен.

— Филип? — почти извика Кара и поклати глава. — Не вярвам в това, Мими. Той обожава и земята, по която стъпваш. Какво те е навело на тези мисли?

— Графиня Ута ми каза, че е сгодена за него.

Мими не беше на себе си от мъка и разочарование. Всичко, в което беше вярвала и на което се беше надявала, изчезна за миг. Само допреди няколко минути тя беше най-щастливата жена на света. Сега всичко беше загубило смисъл и значение.

— Не вярвам и на дума от това — каза Кара. — Графинята ревнува. Как можеш да приемеш думите й за чиста монета?

— Заради розите — тихо отвърна Мими.

— Какви рози? — попита Кара. Гледайки сестра си, тя имаше чувството, че Мими беше загубила разсъдъка си.

— Когато се срещнахме за първи път, Филип носеше рози и отиваше при графинята. За да й предложи да се омъжи за него.

— Кой ти каза това? Графинята ли? — гневно попита Кара.

Мими кимна.

— Аз й вярвам, Кара. Защо иначе й е носил рози? Мъжете подаряват червени рози на жените, които обичат.

Кара мислено се съгласи с това заключение. Проклетите рози!

— Сигурно има логично обяснение за това — каза тя. — Защо не поговориш с Филип по въпроса?

— Не! — извика Мими. — Няма да говоря с него за нищо! Не искам да го виждам повече!

— Мими, полудя ли? — извика Кара, хвана сестра си за раменете и я разтърси, сякаш за да я накара да си върне разсъдъка. — Не можеш

да вярваш на тази графиня. Трябва да говориш с Филип. Ако го обичаш…

— Не го обичам! — гневно извика Мими. — Мразя го!

Мими скочи и излезе от кухнята почти тичайки. След няколко секунди осъзна, че Кара имаше право. Тя трябваше да говори с Филип. Архитектът трябваше да знае колко много го мразеше.

Нищо неподозиращият Филип беше на тавана на замъка и вземаше проби от една от гредите. Той чу стъпки зад себе си и се обърна. Мими!

— Миличка — извика той и протегна ръце към нея, след което обаче забеляза студения израз на лицето й. — Какво се е случило?

— Ти ми кажи — отвърна тя с глас, който звучеше като стъкло, заплашващо всеки момент да се счупи на хиляди парченца.

— Какво да ти кажа? — учудено я погледна той.

— Когато се срещнахме за първи път, розите, които носеше, бяха за графиня Ута, нали?

— Да — отвърна Филип, без дори да се замисли да отрече. — Червените рози са любимите й цветя.

— Значи е вярно. Направил си й предложение за брак, нали? — попита Мими, но вече беше сигурна, че знае отговора.

— Не! Как ти дойде наум? — объркан попита Филип. — С Ута имахме връзка, но в този ден отидох при нея, за да й кажа, че между нас всичко е свършено.

— С червени рози за раздяла? — усмихна се тъжно Мими.

Тя не вярваше и на дума от това, което Филип й каза. Филип видя недоверието в погледа й и се опита да хване ръката й. Мими обаче се отдръпна от него.

— Точно така, за раздяла — увери я той. — Знаех, че Ута храни напразни надежди за общото ни бъдеще. Розите трябваше да й помогнат да преодолее раздялата ни по-лесно.

Мими поклати глава.

— Не, не, не! — извика тя. — Лъжеш ме! Графиня Ута ми каза, че ти искаш да се ожениш за нея. А защо не? Все пак тя е графиня, успешна в работата си и сигурно много богата. Тя е агент на имоти, ти — архитект. Идеална двойка сте. А аз… аз съм била само моментно увлечение… кратка авантюра и нищо повече.

Филип я гледаше учудено. Той разбра колко обидена и наранена беше Мими.

— Как можеш да вярваш на това, което ти е казала Ута? Тя ревнува, това е всичко — каза Филип. Мими се обърна, но той я завъртя към себе си и се опита да я прегърне. — Обичам те, Мими. Обичам те! Защо не ми вярваш?

Мими ядосано се отдръпна от него.

— Защото не ми казваш цялата истина! Ти и графинята от самото начало се интересувате единствено и само от замъка! Наистина ли мислехте, че щях да се съглася със смешното й предложение да вземе Бенда почти безплатно?

Филип я гледаше учудено.

— Мими, как можеш да си помислиш, че бих участвал в нещо подобно? Аз не върша нищо зад гърба ти. Обичам те, Мими!

Тя обаче продължаваше да не вярва на това, което Филип й казваше.

Тя го обичаше и му го беше признала. Но можеше ли да му вярва? Все пак се познаваха от няколко дни, ами ако я лъжеше? Дали Ута й беше наговорила лъжи, водена от сляпа ревност? Ако Мими не можеше да му се довери, какво бъдеще можеха да имат заедно?

— Любов? — извика Мими и отново се дръпна от ръцете, които той беше протегнал към нея. — Любовта е само илюзия!

Той я погледна — в очите му имаше смес от тъга, разочарование и гняв.

— Ако наистина вярваш в това, Мими, искрено те съжалявам.

Филип не каза нищо повече. Той взе чертежите си, мина покрай Мими и излезе от таванското помещение. За миг й се стори, че беше загубила нещо, което беше очаквала през целия си живот. След това дойде гневът, а после сълзите, които започнаха да се стичат по лицето й.

Той я беше излъгал и измамил! Филип никога не беше имал сериозни намерения спрямо нея!

Мими трябваше да се досети за това по-рано. Голямата любов не съществува! Всичко, което я беше свързвало с Филип, не беше нищо повече от физическа страст и нежни думи. Нищо повече.

Тя го мразеше! Колко много го мразеше!

След няколко минути Мими дойде на себе си и се опита да овладее сълзите си. Тя плачеше заради любов, за която вярваше, че е измама. Мими беше обърка щастието и голямата любов с мимолетната страст към един измамник.

Кара видя Филип да излиза от замъка. От пръв поглед разбра, че той беше извън себе си от ярост. Тя скочи и го настигна.

— Какво се е случило? — попита Кара.

Филип поклати глава.

— Всичко свърши! — отвърна той и продължи пътя си. Кара обаче нямаше намерение да остави нещата така. Тя го настигна и отново го спря.

— Можеш да уведомиш Мими, че няма да я притеснявам повече с присъствието си — каза Филип. — Тръгвам си от Бенда още днес.

Кара го погледна смаяно.

— Боже господи — само успя да каже тя.

Младата жена се върна обратно в замъка и потърси сестра си. Намери я на тавана — потънала в прах, опитвайки се да сдържи сълзите, които се стичаха по лицето й. Кара никога не беше виждала сестра си в подобно състояние. Мими винаги се стараеше да бъде силна и да не се поддава на чувствата си. Обикновено тя беше тази, която утешаваше по-малката си сестра.

Да види сестра си толкова наранена и слаба за Кара беше истински шок. Тя обаче знаеше, че сега трябва да е силна повече от всякога. Мими се нуждаеше от помощта й и Кара щеше да направи всичко, за да види сестра си отново щастлива.

— Всичко ще бъде наред — опита се да я утеши Кара и й подаде ръка, за да стане от прашния под.

— Нищо няма да е наред — изхлипа Мими. — Всичко свърши.

Кара й помогна да слезе по стълбите.

Във фоайето двете почти се сблъскаха с Рюдигер Сьоренсен, който беше дошъл, за да върне празните термоси от кафето. Да види Мими в това състояние за него беше не по-малък шок.

— Боже господи, какво е станало с теб? — попита той.

— Рюдигер, добре, че си тук — каза Кара. — Би ли сварил чай за Мими. Малко топъл чай ще ти се отрази добре, нали. Сестричке?

Рюдигер кимна и заедно с Мими и Кара тръгна към кухнята.

— Всичко е било лъжа — сякаш на себе си каза Мими. — Филип ме е измамил.

— Луда ли си? — ядосано отвърна Кара. — Филип те обича! Какво си му казала, за да го накараш да си тръгне така неочаквано?

— Истината.

— Коя истина?

— Че намеренията му към мен не са сериозни. Той и графинята се интересуват само от замъка. Графиня Ута ми каза, че с Филип планират да създадат семейство. Той се подигра с мен, Кара — през сълзи каза Мими. — Филип ще се ожени за графиня Ута!

— Той ли ти каза това? — невярващо попита Кара.

— Не! Той, разбира се, твърди обратното. Каза ми, че розите са били подарък за раздяла и че от онзи ден двамата с нея не са заедно… Това е лъжа! Той се опита да ми хвърли прах в очите, но аз няма да му позволя отново да ме измами!

— А замисляла ли си се за това, че той всъщност може би ти е казал истината? — попита Кара, гледайки сестра си в очите.

— Мъжете никога не казват истината, Кара — отвърна Мими. — Ти би трябвало да знаеш това по-добре от всеки друг.

— О, Мими — въздъхна Кара. — Защо не помислиш отново върху всичко, което се случи днес. Мисля, че след като осмислиш нещата, те няма да ти се струват толкова черни и непоправими. Сама ще осъзнаеш, че си направила голяма грешка, повярвай ми.

— Не съм направила никаква грешка — отвърна Мими.

Тя обаче реши да послуша съвета на Кара и отиде в стаята си.

Рюдигер Сьоренсен беше станал свидетел на разговор, който го беше оставил безмълвен. Той все още не можеше да осъзнае какво се случваше.

— Мими се е разделила с Филип, така ли? — успя да попита Рюдигер след няколко секунди мълчание.

Той знаеше колко много се обичаха двамата и през последните дни почти не ги беше виждал разделени. Какво се беше случило?

— Тази ужасна префърцунена графиня — ядосано извика Кара. — Тя е излъгала Мими, че е сгодена за Филип. Не мога да повярвам, че сестра ми се е хванала на въдицата толкова лесно. Графиня Ута просто ревнува — всеки може да го види. Трябва да си сляп, за да не го забележиш.

— Но Мими е говорила с Филип Майнхард, нали? Ако той е отрекъл, защо не му е повярвала? Доверие ли му няма?

Рюдигер наистина не можеше да си обясни поведението на Мими, а от друга страна добре разбираше защо Филип си беше

тръгнал. Любов, която не се основава на взаимно доверие, не може да съществува дълго.

Кара си наля чай.

— Знаеш ли, Рюдигер — замислено каза тя, — според мен лъжите на графинята са наранили Мими, която обича Филип толкова силно, че се е оставила да бъде заслепена от тях. Любов като тази е нещо съвсем ново и непознато за Мими. Досега тя се пазеше от подобни чувства, може би защото баща ни никога не се е държал като джентълмен с майка ни.

— Мислиш ли? — замислено попита Рюдигер.

— Сигурна съм — отвърна Кара. — Досега Мими винаги се е пазела от мъжете и за нищо на света не искаше да се привързва към някого. Тя не вярваше в голямата любов до мига, в който не срещна Филип. Не съм виждала Мими такава, Рюдигер! Тя обича Филип повече от всичко, но се страхува, че ще бъде излъгана и ще повтори съдбата на майка ни. Затова е готова да повярва на подлата графиня, а не на Филип. Така подредени нещата се вписват по-добре в представата й за света. Тя не може да повярва, че е срещнала голямата си любов.

— Бедният Филип — отвърна Рюдигер. — Сигурно му е много трудно да загърби жената, която обича, и да си тръгне от нея само защото тя има предразсъдъци и предпочита да се довери не на него, а на графиня Ута. Мими му е показала, че не му вярва. Какво друго му остава?

— Предполагам, че си прав — замислено каза Кара. — Любов без доверие не може да съществува.

— Точно така — отвърна той. — Не може.

Кара се замисли и погледна в празната си чаша.

— А ти, Рюдигер? Ти вярваш ли в голямата любов? — изненадващо попита тя и затаи дъх в очакване на отговора му.

Той я погледна и се усмихна.

— Да. Разбира се, че вярвам в голямата любов.

— А намерил ли си я?

Рюдигер кимна.

— Да, намерил съм я. Тя седи до мен — каза той.

Този отговор беше напълно достатъчен на Кара. Тя се усмихна и го прегърна.

— О, Рюдигер, и аз те обичам. От първия ден, в който те видях, се влюбих в теб.

— Наистина ли?

— Не ми ли вярваш?

— Напротив, вярвам ти. Просто не мога да проумея, че това се случва точно на мен — селския учител. Ти си красива и успяла жена, Кара. Всички в света на богатите и известните в Хамбург те познават и уважават. Сигурен съм, че много мъже са готови да дадат всичко, за да са до теб. А аз, аз съм само учител в малко селце на края на света.

— Но аз искам само теб, Рюдигер.

Устните й му доказаха, че тя говореше самата истина. Кара го обичаше. Него, само и единствено него.

— Ти си всичко за мен, Кара — прошепна той и силно я притисна към себе си.

Принц Леберехт се канеше да си ляга, когато най-неочаквано в замъка се върна Филип заедно с графиня Ута.

Принцът се качваше по стълбите, облечен в халат и с нощна шапчица, когато тежката дъбова врата на централния вход се отвори.

Принц Леберехт веднага разбра, че нещо не беше наред. Беше му нужна само секунда да разбере колко нещастен е синът му само по изражението на лицето му.

— Случило ли се е нещо? — попита принц Леберехт.

— Питай приятелката си Ута фон Боленберг — троснато отвърна принц Филип, мина покрай баща си и се качи в стаята си, която се поддържаше винаги готова за него.

Принц Леберехт погледна смаяно след сина си, след което се обърна към графинята.

— Мога ли да помоля за обяснение?

— Ами Филип се забърка с тази Мими фон Ковалски — с презрителна усмивка отвърна Ута. — Това обаче се оказа моментно увлечение. Не се притеснявай, Леберехт, Филип ще се ожени за мен, за мен и за никоя друга.

Принцът беше шокиран от чутото.

— С Мими фон Ковалски? — тихо повтори той. — Тя знае ли, че Филип ми е син?

— Не, не мисля. Аз поне не съм й казала. Все пак аз се представям за купувач на замъка, нали? Ако двете знаеха за близките ми взаимоотношения със семейство Фрайентал, никога нямаше да се съгласят дори да преговаряме, нали?

— Много добре си постъпила — похвали я принцът. — А Филип защо е толкова разстроен?

— Разочарован е от това, че тази Ковалски го заряза. Още утре ще му мине — каза графиня Ута.

Този отговор беше напълно задоволителен за принц Леберехт.

— Искаш ли да пренощуваш тук? — попита я той.

— Да, ще ти бъда много благодарна. Вече е късно да се връщам в Хамбург.

Две седмици по-късно принц Леберехт беше започнал сериозно да се тревожи за сина си.

Филип се беше затворил в стаята си и не излизаше от нея дори за да се храни. Той не ходеше на работа и не желаеше да се вижда с никого.

Принц Леберехт седеше в кабинета си, който се намираше в съседство с голямата библиотека на замъка, и изучаваше старите планове на замъка Бенда, предоставени му от службата по кадастър в Росток. Филип отказваше да му даде доклада си и принц Леберехт сериозно обмисляше вариант да наеме друг архитект. Унесен в тези мисли, той почти не забеляза икономa, който влезе, за да му предаде, че е дошла графиня Ута фон Боленберг.

— А, Ута, здравей — каза принц Леберехт. — Радвам се, че си тук. Моля те, опитай се да говориш с Филип. Помоли го да ми даде доклада си за замъка Бенда.

— Разбира се, Леберехт, веднага ще се заема. Обаче знай, че няма да е лесно. Аз още вчера се опитах да говоря с него, но без резултат.

— Тази Мими явно сериозно му е замаяла главата — ядосано каза принц Леберехт.

— Мисля, че случката с нея много го нарани — каза графиня Ута и седна в креслото до камината. — Според мен това беше моментно увлечение.

— Хм — замислено каза принц Леберехт. — Филип едва ли би се държал така, ако отношенията му с тази жена наистина бяха само мимолетна връзка. Знаеш ли, Ута, аз наистина се тревожа за него. Не става дума само за този глупав доклад. Искам да видя Филип отново да живее нормално — да излиза, да се храни и да работи, а не по цял ден да стои затворен в стаята си.

— Ще му мине, Леберехт — каза Ута и кръстоса дългите си красиви крака.

— Не! — решително каза принцът. — Познавам Филип. Нещо се е случило в Бенда. Нещо, което го е засегнало дълбоко. Искам да знам какво е то!

Преди изненадaната Ута да успее да каже или направи нещо, принц Леберехт стана, отиде до стаята на сина си и почука на вратата.

— Отивай си! Нямам нужда от нищо — чу се гласът на Филип.

— Аз съм ти баща и ти ще ме пуснеш да вляза, Филип — извика принц Леберехт с тон, нетърпящ възражение. — От две седмици ме караш да стоя като просяк пред вратата ти. Стига толкова!

След няколко секунди принц Леберехт чу резето да се премества. Той веднага влезе в стаята. Не искаше да остави на сина си време да размисли и да заключи отново.

Въздухът в полутъмната стая беше доста застоял, явно Филип не беше проветрявал често през последните дни.

Филип стоеше до прозореца и слънчевите лъчи осветяваха лицето му. Баща му почти се стресна при вида на сина си — лицето му беше бледо, очите му бяха влезли навътре в орбитите си, а брадата му беше поне на една седмица.

Не, това, което се беше случило в Бенда, не е било мимолетно увлечение. Филип страдаше и това беше видно.

— Влюбил си се в тази Мими фон Ковалски, така ли? — попита принц Леберехт и седна на един стол, на чиято облегалка имаше няколко мръсни тениски и измачкани ризи.

— Да, така е — отвърна Филип. — Защо, да не би Ута да ти е разказала нещо друго? Тя е много добра в лъжите, убедих се в това.

— Какво ти направи тази Мими? — попита принцът и усети как у него се надигна гняв към тази жена. Как беше успяла да превърне сина му в развалина само за две седмици?

— Нищо не ми е направила, татко — отвърна Филип. — Абсолютно нищо. Тя не ми вярва, а какво е любов без доверие?

— Прав си, няма как двама души да се обичат, ако не си вярват — замислено отвърна принц Леберехт. — Кажи ми какво се случи, Филип, моля те. Когато споделиш проблемите си с някого, много често успяваш да им намериш решение само защото си ги изказал гласно. Защо си й толкова ядосан, при положение че я обичаш?

— Не съм ядосан, татко — поклати глава Филип. — Вече не. Просто съм тъжен. Аз вярвах, че Мими е жената на живота ми, разбираш ли? Това, което изпитвах и все още изпитвам към нея, е нещо много специално. То се случва веднъж в живота на човек… ако се случи изобщо. Мими е… част от душата ми, татко, част от мен.

— Толкова сериозно е значи — замислено каза принц Леберехт. Той отлично разбираше сина си. Самият Леберехт беше открил любовта на живота си в майката на Филип и не подозираше колко

много го е мразел най-добрият му приятел за това, че се е оженил за нея.

— Мими обаче е повярвала на лъжите на Ута — продължи Филип. — Нищо, което й казах, не успя да я убеди, че не аз, а Ута я е измамила. Мими е убедена, че съм лъжец и че съм я заблуждавал от самото начало. Тя отказа да повярва, че розите, които занесох на Ута, бяха подарък за раздялата ни. Мими ми каза, че според нея с Ута сме един за друг и не се интересуваме от нищо друго, освен от замъка Бенда. За какво ми е замък, ако не мога да имам Мими, татко?

Принц Леберехт отлично беше разбрал какво се е случило със сина му. Да бъде смятан за лъжец и измамник от жената, която обичаше повече от всичко на света, със сигурност беше много тежко бреме за него. Недоверието й обаче не можеше да прекърши любовта му, явно тя беше прекалено силна.

— Обичаш я въпреки всичко, нали? — попита принц Леберехт, стана и прегърна сина си.

— Не мога да я забравя, татко. Мими е в душата ми, в кръвта ми… без нея не виждам смисъл да живея.

Принц Леберехт се усмихна.

— Всичко ще бъде наред Филип — каза той. — Обещавам ти, че всичко ще е наред.

Ута изгледа въпросително принц Леберехт, който влезе в библиотеката, тръшна вратата след себе си и й хвърли гневен поглед.

— И теб ли остави да стоиш като просяк пред вратата му? — попита графиня Ута.

— Този път не — отвърна принц Леберехт и графинята веднага разбра, че гневът му беше насочен срещу нея. — Този път разбрах причината за грижите му и както изглежда ти си главният виновник за тях.

— А какво трябваше да направя, Леберехт? Да гледам безучастно как тази никаквица Мими фон Ковалски се възползва от него ли?

— С интриги не можеш да спечелиш никой мъж, Ута — повдигна вежди принц Леберехт. — Любовта побеждава всичко и всички.

— Не смятам така — отвърна графинята, която се ядосваше все повече. — В любовта и войната всичко е позволено. А аз обичам. Обичам Филип!

Принц Леберехт я погледна със съжаление.

— Ута, бих бил щастлив да ви видя женени с Филип. Знаеш, че храня симпатии към теб. По никакъв начин обаче не одобрявам методите, с които си служиш, за да спечелиш любовта му. Те са вредни за всички и напълно погрешни.

Ута скочи от креслото като ужилена и го погледна гневно.

— Искаш да кажеш, че си съгласен бъдещият носител на титлата принц Фон Фрайентал да се ожени за някаква си… някаква си Мими фон Ковалски? Леберехт, моля те!

— Ти наистина не разбираш, нали? — отвърна принцът по-скоро със съжаление, отколкото с раздразнение. — Филип обича Мими фон Ковалски. Ако го беше видяла така, както го видях аз преди няколко минути, може би щеше да разбереш какво искам да кажа.

— Каква ти любов, за бога! Тази жена не е за него! — гневно извика Ута.

— Ти не разбираш, нали, Ута? Филип обича тази жена повече от всичко на света и е готов да се хвърли в огъня за нея. Мислиш ли, че ще застана между сина си и голямата му любов?

На вратата се появи икономът и леко се покашля, за да обяви присъствието си в библиотеката.

— Да, Франц? — погледна го принц Леберехт.

— Колата на ваше височество е готова — отвърна икономът.

Принц Леберехт кимна.

— Благодаря, Франц, идвам веднага.

— Какво ще правиш? — смаяно го погледна Ута.

— Ще разговарям С Мими фон Ковалски. Надявам се да успея да я убедя, че всичко, което си й наговорила е лъжа.

— Ами замъкът Бенда? — попита графиня Фон Боленберг, която го последва към фоайето.

— Щастието на сина ми за мен е по-важно от някакъв си полусрутен замък, Ута.

Ута застана на входа и смаяно гледаше след принц Леберехт, който се качи в луксозния си ролс-ройс. Тя и за момент не беше си помислила, че принцът би приел тази Мими фон Ковалски за своя снаха. Ута фон Боленберг беше убедена, че в лицето на принц Леберехт има силен съюзник в борбата си срещу Мими. Какво се оказа в действителност? За него щастието на сина му било по-важно от всичко. Врели-некипели!

Принц Леберехт съвсем скоро също щеше да узнае, че не може да се отнася с една графиня Фон Боленберг по този начин, все едно е ненужна вещ. Никой не може да го прави, пък бил той и принц!

Рюдигер и Кара разтревожени наблюдаваха как Мими от ден на ден чезнеше и се превръщаше в сянка на човека, когото познаваха от времето преди раздялата й с Филип. Мими се опитваше да не показва колко беше наранена, но самата тя осъзнаваше, че не може да го прикрие. Почти не говореше, отговаряше едносрично на въпроси, почти не спеше, а под очите й се бяха появили дълбоки тъмни кръгове.

Рюдигер и Кара не смееха да изразяват близостта си в нейно присъствие, за да не я наранят. И двамата се бяха опитали да разговарят с нея, но всичките им опити бяха ударили на камък. Само при споменаването на името Филип Майнхард тя преставаше да говори и отиваше в стаята си.

Когато видя Мими да сваля куфара си по стълбите, Кара реши да направи последен опит да поговори с нея.

— Искаш просто да заминеш, така ли? — попита Кара, която отказваше да приеме, че сестра й ще си тръгне от Бенда. — Ами ако Филип те потърси?

Мими повдигна вежди.

— Няма да ме потърси — отвърна тя. — Ти добре знаеш, че отпускът ми свърши, Кара. Трябва да се връщам на работа, но ти остани колкото искаш.

— Разбира се, че ще остана — отвърна Кара и подари на Рюдигер красивата си усмивка. Той взе куфара на Мими и го изнесе навън. — Не бъди твърдоглава, Мими! Той те обича!

Мими погледна сестра си и кимна.

— Не мога да го забравя, Кара, това е истината. Но не мога и да му простя. Той ме излъга и ме използва. Знаех си, че всичко е твърде хубаво, за да е истина. Твърде хубаво.

— Мими, предубедеността ти още от самото начало ти е попречила да повярваш, че случилото се с Филип всъщност може да е истина. Защо не вярваш в щастието, в любовта си, Мими? Той е за теб и те чака, сестричке, повярвай ми.

Мими поклати глава.

— Не, Кара, това е невъзможно, просто е невъзможно, не разбираш ли? Всичко, което ни свързваше с Филип, беше твърде невероятно, за да мога да му повярвам.

— Да, права си — с нотка на сарказъм отвърна Кара. — Ти още от самото начало беше изпълнена с недоверие и съмнения. Нужни ти

бяха лъжите на тази ужасна жена, за да предадеш всичко, което цял живот си очаквала. Ти спря да вярваш в чувствата на Филип към теб и зачеркна своите към него. Мими, защо отказваш да се вслушаш в чувствата си? Защо никога не се вслушваш в тях?

— О, Кара, колко си наивна — раздразнено отвърна Мими. — Нито светът, нито любовта са толкова прости, колкото ти си представяш. Дори сега да мислиш, че си щастлива с твоя Рюдигер, много скоро ще осъзнаеш, че всичко е било илюзия.

— Грешиш, Мими, много грешиш — засегната от думите на сестра си отговори Кара. — Аз обичам Рюдигер и съм сигурна, че и той ме обича. Аз зная това и му вярвам. Рюдигер е най-прекрасният човек, когото някога съм срещала. Ние си принадлежим завинаги. С него сме две страни на една монета, Мими. Не е ли така и с теб и Филип?

Мими замълча. Кара беше улучила слабото й място. Тя не можеше просто да забрави Филип. С него се беше чувствала прекрасно. Когато Филип беше до нея, Мими имаше чувството, че раят беше слязъл на земята и те двамата бяха в него съвсем сами, без страх от никой и нищо. Тя мислеше, че щастието им ще продължи цяла вечност. Вечността обаче се беше оказала кратка. Твърде кратка.

Не, тя не можеше да му прости! Сигурно сега той седеше някъде с графиня Ута и двамата се смееха и се подиграваха на Мими, която бяха успели да оплетат в мрежите си.

— Те обаче няма да получат замъка — решително каза Мими. — Каквато и оферта да ни предложат, няма да сложат ръка върху Бенда.

Мими се обърна и тръгна нагоре по стълбите. Никой, дори и Кара, не трябваше да вижда сълзите й.

— Защо се връщаш? — учудено попита Кара.

— Забравих нещо — отвърна Мими и влезе в стаята си.

Кара вдигна рамене и излезе навън. Пред стълбите вече беше паркирана колата на Мими, а Рюдигер беше прибрал куфара й в багажника. В този момент Мими видя, че през входа на парка мина черен ролс-ройс и тръгна по каменната алея към централния вход. На вратата на колата Кара видя герба на семейство Фон Фрайентал.

— Само те ми липсваха — ядосано каза Кара.

Рюдигер също видя лимузината, която премина по алеята и спря до него пред централния вход. Шофьор с униформа слезе и отвори

задната дясна врата. От нея излезе възрастен господин с дълга бяла коса и къса добре поддържана брада. Той кимна на Кара и се качи нагоре по стълбите.

— Радвам се да ви видя отново, госпожице Фон Ковалски — поздрави я принц Леберехт.

Кара повдигна вежди.

— Иска ми се да можех да кажа същото — презрително отвърна тя.

Принц Леберехт се усмихна. Той и без друго не беше очаквал в Бенда да го посрещнат с отворени обятия. Двете сестри едва ли бяха забравили арогантното му и безпардонно поведение в кантората на нотариуса.

Принц Леберехт се обърна към Рюдигер.

— Фрайентал — представи се той и му подаде ръка.

— Сьоренсен — отвърна Рюдигер и вместо да приеме подадената от принца ръка за поздрав, сложи своята на кръста на Кара, сякаш уверявайки я, че ще я предпази от този човек, без значение за какво беше дошъл тук днес.

— Какво желаете, господин Фрайентал? — попита студено Кара. — Ако става дума за замъка…

— Не, не става дума за замъка — отвърна принц Леберехт. — Бих искал да разговарям със сестра ви Мими. Знам, че трябва да се извиня за поведението си в кантората на нотариуса. Тогава се държах не както би трябвало да се държи човек на моята възраст и положение, но сега става дума за сина ми. Аз няма да допусна сестра ви да го превърне в развалина.

Кара го погледна смаяно.

— Но ние не познаваме сина ви…

— Филип Майнхард? — каза Рюдигер Сьоренсен. — Архитектът?

Принц Леберехт кимна.

— Точно той.

— Филип е ваш син? — невярващо попита Кара.

След секунда тя се сети какво се беше случило. Филип Фрайентал беше дошъл в Бенда под фалшиво име, за да вземе замъка с измама. Мими е имала право — той я е лъгал от самото начало.

— Значи всичко е било фарс, така ли? — почти извика Кара, усещайки надигащата се у нея ярост.

— Не — решително отвърна принц Леберехт. — Моля, позволете ми да разговарям със сестра ви. Аз ще й обясня всичко.

Рюдигер, който усети, че Кара се настройваше все по-враждебно към принц Леберехт, реши да вземе нещата в свои ръце.

— Моля, влезте, ваше височество — каза той. — Наистина трябва да поговорим. Кара, моля те доведи сестра си. Тя трябва поне да изслуша негово височество.

— Благодаря — отвърна принц Леберехт и последва Рюдигер в малката стая, която служеше за всекидневна на Мими и Кара.

Когато Кара отвори вратата на стаята й, Мими седеше на леглото и се опитваше да овладее сълзите си. Те обаче отказваха да й се подчинят и се стичаха на вадички по страните й.

— Това е абсурдно! — извика Кара. — Филип е принц!

— Какво? — невярваща попита Мими. Умът ли си беше загубила Кара?

— Филип е син на принц Фон Фрайентал. Той те чака долу и иска да разговаря с теб.

— Филип е… какво? — Мими отказваше да повярва на току-що чутото.

— Той е принц, Мими. Истински принц. Това отваря две възможности пред теб.

— Така ли? — поклати глава Мими.

— Той или има сериозни намерения към теб и те обича…

— Или…?

— Или от самото начало те е заблуждавал и е действал зад гърба ти.

— Мисля, че второто е по-вероятно — убедено отвърна Мими.

— Тогава защо баща му е дошъл чак дотук? Ела, трябва поне да го изслушаме — каза Кара и хвана ръката на сестра си.

— Нямам избор нали? — едва видимо се усмихна Мими.

— Не, нямаш — отвърна Кара.

Принц Леберехт, който беше седнал на един кожен диван в стил бидермайер, стана веднага, след като видя двете сестри да влизат в стаята. Той веднага разбра, че Мими страдаше от раздялата с Филип не по-малко от сина му.

В очите на Мими обаче той видя решителност и обида от начина, по който семейство Фрайентал се бяха отнесли с нея.

Принцът спонтанно тръгна към нея и протегна ръка.

— Моля, повярвайте ми, Филип няма вина за случилото се. Той ви обича, Мими!

Мими прие подадената от принц Леберехт ръка резервирано.

— А тогава защо не ми каза кой е всъщност и че има намерение да се ожени за графинята… сега вече ми е напълно ясно защо двамата бяха толкова заинтересовани от замъка. Те просто искаха да използват чувствата ми към Филип за користните си цели. Аз бях жертвеният агнец!

— Разбирам гнева и огорчението ви — каза принц Леберехт. — Те обаче трябва да са насочени само и единствено към мен. Вината за всичко е изцяло моя.

Мими кимна.

— Не се и съмнявам в това. Вие още в кантората на нотариуса заявихте, че не сте съгласен със завещанието на граф Бенда и ще поискате повторна експертиза.

— Моля, простете ми — каза принц Леберехт и отново седна на дивана.

Мими отиде до прозореца и погледна към парка. С помощта на Рюдигер и приятелите му той придобиваше все по-подреден и приятен вид.

— Гневът ми беше израз на голямото ми разочарование — продължи принц Леберехт. — Граф Улрих ми беше дал дума да завещае замъка Бенда на мен или на децата ми като благодарност за това, че му отпуснах средства да направи частичен ремонт и да може да обитава част от сградата. Състоянието й преди ремонта беше още по-плачевно. С този замък ме свързват много спомени от детството и младостта ми, а освен това с граф Улрих бяхме приятели… или поне аз така мислех.

Принцът направи кратка пауза и прочисти гърлото си.

— За да успея да получа замъка Бенда въпреки волята на граф Улрих, ми хрумна идеята да използвам графиня Ута. Тогава не знаех, че синът ми е решил да се раздели с нея. Идеята Филип да се представи под фалшиво име също беше моя. Ако беше разкрил, че е Фон Фрайентал, вие със сигурност нямаше да го допуснете до замъка.

— Прав сте — отвърна Мими. — Все пак завещанието на граф Бенда изрично ни го забранява. Ако знаех кой е Филип, това щеше да ми спести много неприятности, които си създадох заради него.

— Защо не искате да му повярвате? — попита принц Леберехт и погледна към Мими. Той призна пред себе си, че тази жена му допада. Тя беше волева личност със силен характер, освен това беше привлекателна млада дама и той добре разбираше сина си, който беше загубил ума си по нея.

— Филип не ви е излъгал за нищо, Мими. Той никога не е имал намерение да се жени за графинята. Той обича вас, Мими. Само вас! В момента е болен от любов — не спи, не се храни, не излиза, дори не работи. Мими, Филип има нужда от вас, повярвайте ми! Без вас той отказва да живее така, както живееше, преди да ви срещне.

— Грешите, принце — отвърна Мими, продължавайки да гледа навън през прозореца. — За сина ви аз бях просто авантюра и нищо повече. Разбира се, че ще иска да се ожени за графиня, а не за мен. Тя ще бъде много по-добре приета във вашите кръгове…

— Мими, защо сте толкова упорита? — ядосано я прекъсна принц Леберехт. — Ако с Филип се обичате, вие ще бъдете приета в нашите кръгове не по-зле от графиня Ута. И, повярвайте ми, за сина ми вие сте всичко друго, но не и авантюра.

— За бога, Мими! — намеси се Кара. — Стига с това безсмислено упорство! Ти обичаш Филип и не можеш да живееш без него, също както той без теб. Вие сте един за друг, не разбираш ли? Защо най-после не приемеш, че не Филип те е излъгал, а графиня Ута? Всичко това е било едно голямо недоразумение, което обаче ще ви помогне да станете още по-близки и да преминете през всички трудности заедно.

— Ута ви е наговорила лъжи, Мими — подкрепи сестра й принц Леберехт. Той се почувства малко по-добре от това, че поне Кара му вярваше. — Самата Ута ми призна какво е говорила пред вас и това, уверявам ви, са само лъжи. Тя е успяла жена и не търпи някой да

обърква плановете й. За да постигне целите си, Ута фон Боленберг не подбира средства и няма скрупули.

По лицето на Мими все още се четеше раздвоение, но Кара, която добре познаваше сестра си, видя, че в очите й имаше нова искра — искрата на надеждата.

— Моля ви, поговорете с Филип — каза принц Леберехт. — Кажете му, че го обичате или пък му заявете, че не искате да имате нищо общо с него и че трябва да избие мисълта за вас от главата си, но говорете с него. Животът му не може да продължава повече така.

Мими не отговори веднага. След няколко секунди обаче тя погледна решително към принца и кимна.

— Аз все още обичам Филип — каза тя. — Не знам обаче дали ще мога да му простя.

— Мими, моля те! — ядосано възкликна Кара. — Няма за какво да му прощаваш, осъзнай го, за бога! Според мен той трябва да прости на теб за това, че си толкова мнителна и недоверчива. Ти не искаше да повярваш, че…

Принц Леберехт направи жест, с който я помоли да спре.

— Няма нужда да спорим кой е виновен и кой на кого трябва да прощава — каза той. — Тук става дума за двама души, които се обичат и които трябва да са заедно. Мими, ще съм ви много благодарен, ако дойдете с мен. Да не губим нито секунда повече.

След малко Кара и Рюдигер видяха как лимузината на принца потегли. Кара въздъхна.

— Мислиш ли, че тези двамата ще се сдобрят? — попита тя.

Рюдигер сложи ръка на рамото й.

— Сигурен съм. Любовта е по-силна от всичко, мила моя.

— Филип е принц… кой можеше да предположи? — отново въздъхна Кара. — Мими се е влюбила в истински принц…

— Да, аз селският учител не съм толкова добра партия, нали? — отвърна Рюдигер и Кара долови ревност в тона му. Тя се усмихна, прегърна го и го целуна.

— Ти си моят принц, мили мой. Можеш да си сигурен в това.

— Колко сигурен?

— Напълно сигурен.

— Достатъчно сигурен, за да станеш моя жена?

Кара го погледна смаяно и след секунда се усмихна.

— О, да, мили мой. О, да — каза тя и го целуна. — Обичам те, Рюдигер Сьоренсен. Теб и никой друг.

Той се усмихна и хвана лицето й в ръце.

— Ти си щастието на живота ми, Кара. Ти си всичко за мен.

— Само се надявам, че всичко между Мими и Филип ще бъде наред — замислено каза Кара. — И двамата заслужават щастието си.

След около два часа Мими и принц Леберехт пристигнаха в замъка Фрайентал. Мими беше много изненадана от величествения парк на замъка. Той беше много по-голям и впечатляващ от този на Бенда. В снежнобелите стени на сградата се отразяваха лъчите на вечерното лятно слънце.

Принц Леберехт забеляза колко развълнувана от гледката беше Мими.

— Харесва ли ви? — с гордост попита той.

Мими кимна. През двата часа, прекарани в лимузината му, принц Леберехт беше успял да я убеди, че е сгрешила със съмненията си във Филип.

Принц Леберехт вече със сигурност знаеше, че Мими е здраво стъпила на земята умна млада жена. Тя беше сбъркала в преценката си за това на кого да вярва, избирайки да приеме думите на графинята за чиста монета, но принцът беше разбрал, че трудният й живот я беше направил недоверчива — страхуваше се да не бъде наранена като майка си.

Принц Леберехт беше убеден, че съдбата беше решила Мими и Филип да са заедно завинаги.

До тежката дъбова врата на замъка водеше двойна извита стълба. Преди да се качи, Мими забеляза голяма табела с надпис „Частен имот! Влизането забранено!“, която не можеше да бъде пропусната от никой, приближил се до входа на замъка Фрайентал.

Принц Леберехт забеляза погледа й.

— Отскоро паркът е отворен за външни посетители. Някои от тях обаче смятат, че могат да влязат и в замъка, а това не ни е приятно, тъй като ние все пак живеем тук.

Мими го последва нагоре по стълбите, без да отговори.

Когато влезе в елегантното фоайе на замъка, покрито с бял и черен мрамор, за своя най-голяма изненада тя видя, че до стълбите, водещи към горния етаж, я очакваше не кой да е, а самата графиня Фон Боленберг.

Мими се обърна да си тръгне, но принц Леберехт сложи ръка на рамото й.

— Тя няма да остане за дълго — увери я принцът и гневно погледна към графинята, повеждайки Мими по стълбите.

Те минаха по дълъг коридор, спряха пред една от вратите и принц Леберехт почука.

— Филип! — извика той и сърцето на Мими щеше да изскочи от гърдите й, когато чу гласа на любимия си.

— Отворено е.

— Моля, влезте, Мими — каза принц Леберехт. — На вас със сина ми сега ви е нужно време, за да поговорите. Моля, не забравяйте, че Филип не ви е излъгал за нищо. Представи ви се с друго име само заради мен.

Принцът изчака вратата да се затвори и веднага слезе във фоайето, където го очакваше Ута.

— Как можа, Леберехт?! — започна тя. — Как можа да доведеш тази жена тук?

— Филип я обича, Ута, и тя него също. Любовта е най-хубавото чувство, което човек може да изпита. Надявам се и ти да го разбереш някой ден.

— Но това е просто смешно — ядосано извика графиня Ута. — Романтични глупости!

Принц Леберехт повдигна вежди.

— Наистина ли смяташ така?

— Разбира се, че да — троснато отвърна графинята.

— Сега разбирам защо Филип е искал да се разделите — замислено каза принц Леберехт. — С теб той никога нямаше да е щастлив.

— А с тази повлекана Мими ще е щастлив, така ли? — извън себе си от ярост извика Ута.

— Отношението ти към госпожица Мими фон Ковалски е неприемливо и недопустимо, Ута. Моля те да се въздържаш!

— Да се въздържам? Заради тази? Полудя ли, Леберехт?!

Принц Леберехт погледна към графиня Ута фон Боленберг. Той имаше чувството, че я вижда за първи път в живота си.

— Смятам, че пътищата ни се разделят, Ута — решително каза той. — С постъпките си ти причини нещастие на сина ми. С жена, която лъже другите, служи си с измами, за да постигне целите си, и не показва ни най-малко съчувствие към проблемите на хората около себе си аз не искам да имам нищо общо.

— Какво? — смаяно го погледна тя.

— От този момент прекратявам всичките си лични и бизнес взаимоотношения с теб и фирмата ти. Можеш да си вървиш.

Извън себе си от гняв, графиня Ута изпълни желанието на принца, излезе от замъка и затвори тежката дъбова врата след себе си.

Принц Леберехт погледна затворената врата и въздъхна. Никога през живота си не беше се заблуждавал за някого така, както за Ута.

С бавни стъпки принцът отиде в кабинета си. Погледът му се спря върху картината над камината. На нея беше изобразен замъкът Бенда в някогашното си великолепие. Принц Леберехт се замисли за приятеля си граф Улрих. За него също се беше заблудил — смяташе го за най-добрия си приятел и не подозираше, че граф Бенда всъщност го е мразил повече от всеки и всичко.

Принцът се усмихна.

— Да, драги ми Улрих — каза тихо той. — Завещанието ти не може да направи нищо срещу чистата и истинска любов. Не си се замислял за това, нали, стари друже?

Принц Леберехт седна удобно в креслото си и се загледа в картината. Всичко, което в този момент искаше, беше Филип и Мими да се сдобрят. Все пак тя беше собственик на замъка Бенда, който беше скъп на сърцето на принца най-вече заради безграничната му любов към починалата му съпруга. Ако Мими и Филип се оженеха, Бенда щеше да остане в семейството.

Принц Леберехт се замисли, че сега трябва да благодари на съдбата за късмета, който му изпрати. В този миг той се почувства щастлив. Истински щастлив.

Мими влезе тихо и затвори вратата след себе си. Тя погледна към Филип и й се стори, че това не беше човекът, когото познаваше. Принцът се беше превърнал в сянка на самия себе си.

Мими осъзна, че той беше страдал от раздялата им не по-малко от самата нея. Сърцето й потръпна и в нея за миг се върнаха същите прекрасни чувства, които изпитваше, преди графиня Ута да й наговори лъжите си.

Между нея и Филип вече не можеше да застане никой и нищо.

— Филип — сякаш насън произнесе името на любимия си мъж тя.

Той стоеше там, до прозореца, слаб, блед и небръснат. За Мими обаче той си оставаше най-красивият мъж на земята.

— Мими — тихо каза принц Филип.

Сякаш водени от невидима сила, двамата се втурнаха един към друг. Той я прегърна, притисна я силно, сякаш страхувайки се, че отново ще я загуби, и страстно я целуна.

Усещайки топлината на тялото му Мими осъзна колко много й беше липсвал. Филип беше мъжът на живота й — Филип и никой друг. Сърцето и душата й му принадлежаха.

Той я притисна още по-силно и я целуна.

— Прости ми, мила моя. Прости ми за всичко, което направих.

Сгушена в него, Мими усещаше ударите на сърцето му.

— Ти трябва да ми простиш, любими мой — прошепна тя. — Аз не трябваше да вярвам на лъжите на графинята. Ти имаше право, Филип, трябваше да ти се доверя, а не да се съмнявам в теб. Никога повече няма да направя тази грешка, мили мой, обещавам ти. Никога.

— Доверието трябва да се заслужи — отвърна Филип. — А аз не бях докрай искрен с теб.

Мими въздъхна и се притисна в него. Тук тя беше у дома си. Тук тя му принадлежеше.

— Зная за това — отвърна Мими. — Заради баща си не си разкрил истинската си фамилия. Дори да знаех кой си в действителност, това нямаше да промени нищо, мили мой. Аз те обичам, без значение как се казваш. Мога само да те обичам, всичко друго е без значение.

— От първия ден, в който те срещнах, за мен съществуваш само ти, Мими. Ти и никоя друга. Не мога да спра да мисля за теб, мила моя.

Ти си в сърцето ми, в душата ми, в кръвта ми. Не мога да приема, че ще живея без теб, Мими, но обвиненията ти бяха толкова тежки, толкова…

Тя сложи пръст на устните му. Не искаше да си спомня повече за случилото се с графиня Ута.

— Животът ми без теб беше пуст, Филип. С теб бяхме толкова щастливи заедно. Чак не ми се вярваше, че е истина. Когато графиня Ута ми наговори лъжите си, аз се отдръпнах от теб, защото се страхувах да не ме нараниш. Не можех да повярвам, че съдбата ми е отредила такова щастие, съмнявах се във всичко и всички. Опитах се да те изхвърля от ума и сърцето си, опитах се да те мразя, но не успях. Прости ми, Филип. Моля те, прости ми.

— Обичам те — прошепна Филип. — Обичам те и няма да допусна да се разделим отново, Мими. Никой и нищо повече няма да застане между нас. Няма да позволя!

— Никой и нищо — повтори тя и устните им се сляха в потвърждение.

През следващата година замъкът Бенда възвърна предишния си блясък и великолепие.

С щедрото финансиране от страна на принц Леберехт църквата на замъка беше изцяло възстановена, а самият замък Бенда — цялостно ремонтиран и възстановен. Принц Филип се погрижи замъкът да изглежда така, както в славното си минало, но не пропусна да осигури инсталирането на всички удобства на XXI век.

В този летен ден замъкът се къпеше в лъчите на топлото лятно слънце. Принц Леберехт го гледаше и не можеше да откъсне поглед от него. Всичко в Бенда му напомняше за детството и младостта.

Между стълбището на централния вход и входа на църквата беше постлан червен килим, по който щяха да минат младоженците и техните гости.

Във вечна вярност днес щяха да се врекат не само Филип и Мими, но и Рюдигер и Кара.

Камбанният звън огласи парка и изпълнената с гости църква. На входа на парка се бяха събрали хората от цялото село, които искаха да зърнат младоженците в този най-щастлив за тях ден.

Филип не можеше да откъсне поглед от Мими. Тя изглеждаше великолепно в елегантната си бяла рокля от коприна и жоржет — същинска принцеса. Единствените бижута, които булката носеше, бяха диадема от диаманти и смарагди и диамантено колие. Те бяха подарък от принц Леберехт, на чиято съпруга бяха принадлежали някога.

Преди да влязат в църквата, Филип взе ръката на Мими и я целуна.

— Обичам те — прошепна той. — Обичам те повече от всичко.

Мими му подари една от най-красивите си усмивки. Тя беше по-щастлива от всякога. Днес щеше да стане законна съпруга на Филип — заедно, докато смъртта ги раздели.

Църквата беше изпълнена от звъна на камбаните й музиката на органа.

Принц Леберехт едва сдържаше сълзите си, водейки бъдещата си снаха към олтара. Зад тях вървяха Рюдигер и Кара, която беше прекрасна в бялата си копринена рокля. Рюдигер не можеше да откъсне поглед от бъдещата си съпруга. Отначало му се струваше, че всичко е само прекрасен сън. След това обаче силно стисна ръката на прекрасната си булка и чу от нея мечтаното „да“.

Не, не беше сън.

Като че цялото щастие на света днес се беше събрало в замъка Бенда.

Слушайки думите на отеца, Мими се усмихна. Замъкът Бенда имаше своите нови господари. Той щеше да стане семейно гнездо не на едно, а на цели две семейства. В него имаше предостатъчно място за отглеждането на много деца. Мими се беше влюбила в това място и когато Филип й предложи да живеят там, тя с радост прие.

Тук тя беше намерила любовта си и тук почти беше я изгубила. Тук тя днес щеше да бъде благословена от свещеника и гостите сега и за вечни времена.

Филип сложи пръстена на ръката й. Тя погледна в сините му очи и отново сякаш се изгуби в тях.

— Обичам те — прошепна Мими.

— И аз те обичам, мила моя — чу тя гласа на Филип. — Сега и завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.